

Gazetelerden: «Mısır, Suriyeye askerî yardım vâdetti!»
Nasır — Hazır ol!

Mizah Hikâyeleri Antolojisi

CİLT: 2

Reşat Nuri Güntekin ⋆ Akagündüz ⋆ İbrahim Alâattin Gövsa ⋆ Osman Cemal Kaygı ⋆ Peyami Safa ⋆ Hakkı Süha Gezgin ⋆ F. Celâleddin ⋆ Burhan Felek

26 Nisan Salı Günü Çıkıyor

Her kitap 1 lira ⋆ Abone: 6 kitap 5 lira

Adres: Akbaba Yayınevi — Belediye, Klodfarer Caddesi, No: 8 - 10, İstanbul.

TÜRKİYE

VAKIFLAR BANKASI

Sermayesi: 50.000.000 TL.

14 MAYIS ÇEKİLİŞİNDE:

2 Talihliye Bir şahıs için tutarı 120.000 lirayı aşabilen ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR	12 Talihliye 25000 Liradan 300.000 lira tutarında MESKEN KREDİSİ	234 Talihliye 30.000 lira tutarında PARA

14 TEMMUZ ÇEKİLİŞİNDE:

2 Talihliye
1 şahıs için tutarı 120.000 lirayı aşabilen
Ömür boyunca aylık gelir

6 Talihliye
150.000 lira tutarında
MESKEN KREDİSİ

318 Talihliye
50.000 lira tutarında para

14 EYLÜL ÇEKİLİŞİNDE:

2 Talihliye Bir şahıs için tutarı 120.000 lirayı aşabilen ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR	8 Talihliye 25000 Liradan 200.000 lira tutarında MESKEN KREDİSİ	208 Talihliye 25.000 lira tutarında PARA

İKRAMİYELERİ

ANKARA Tel: 10049 — İSTANBUL 24595 — İZMİR Tel: 7797

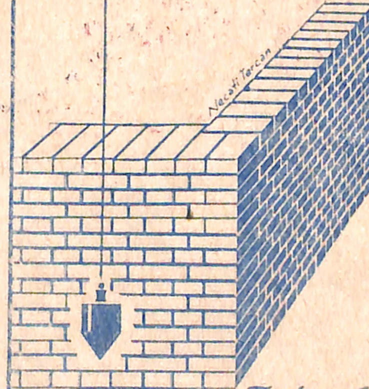
☆ Bankamızda açtıracağınız en az 100 liralık bir hesapla, hayallerinizi hakikat yapabilirsiniz.
☆ Taşradan gönderilen paraların havale ücretini Bankamız öder.
☆ İzahat için gişelerimiz emrinizdedir.

SİZ KENDİNİZE PARA BİRİKTİREREK YARDIM EDERSENİZ

BİZDE SİZE KREDİMİZLE YARDIM EDERİZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI NIN

Yapı Tasarrufu hesabı
Ev hesabı
Vadeli veya Vadesiz Tasarruf hesapları

SİZE BİR YUVA KAZANDIRABİLİR

Türkiye Emlâk Kredi Bankası son 5 yılda **50000** *den fazla vatandaşa yeni bir yuva temin etti.*

Sayın Bayanlara

Bu sene moda olan işlemelik incilerin ve bütün inci garnitürlerinin mebzul çeşitlerini otptan fiatına acak S. ŞENYÜZ müessesesinde bulabilirsiniz.

PARASIZ BROŞÜR İSTEYİNİZ

Tepebaşı, tramvay durağı No: 109/6 Tel: 45873

Yazı İşlerini fiilen idare eden: AHMET KOÇER
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş

SAYI: 162 C.: 6 21 NİSAN 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ, MİZAHÎ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

KIBRISLI RUMLAR RAHAT DURMUYOR.. (Gazeteler)

Batıyor mu?...

Eski Kahveler

ESKİ kahveleri arıyorum, gençliğimin kahvelerini... Yook, mazi hasreti diye gülmeyiniz, Bilirim, her şey, davulun sesi gibi, uzaktan hoştur. Ama bu öyle değil..

Eskiden kahvenin bir adı da kıraathane idi. Türkçesi okuma evi. Demek kültürle ilişiği varmış... Düşünüyorum: Gözümün önüne, Nuruosmaniyedeki İkbal kıraathanesiyle, Sultanahmedin parka bakan setli kahveleri geliyor. Kışın, birincisine çıkardık, yazın ikincisine. İran edebiyatının sayılı hocalarından Tahir Nadi efendi, orada bağdaş kurar, nargilesini tokurdatırdı. Hasan Saka, Halil Nihat Boztepe ora da bilârdo oynardılar. Yahya Kemal ile orada konuşurduk. Orhan Seyfi, Enis Behiç buralara gelirlerdi. Hiç bir mektep, hiç bir kitap, hiç bir muallim, bana bu iki kahvede öğrendiklerimi öğretmemiştir. Oradan evimize, her akşam, mutlaka yeni bir bilgi ile dönerdik: Bir gün, Baki'nin yeni bir beyti keşfedilirdi:

Güzeller mihriban olmaz, hemen yalvarı görsünler!

Meğer bu mısrada bir kelime oyunu varmış, Meğer «Yalvar» o devirdeki bir paranın adı imiş!

Ertesi akşam, günün genç şairi, henüz matbaaya gitmemiş yeni şiirinin duvağını açardı:

Hani o bırakıp giderken seni,
Bu öksüz tavrını takmıyacaktın?
Alnına koyarken veda buseni
Yüzüne bu türlü bakmıyacaktın?

Bir başka gün, Daudet'nin «Değirmenimden mektuplar» tercümesini orada dinlerdik.

Aruz - hece münakaşaları bütün bir kış İkbal kıraathanesinde, bütün bir yaz Sultanahmet kahvesinde sürmüştü.

Diyebilirim ki, Beyazıt camiinin loşluğuna sinmiş Küllük, yıllarca, Darülfünunun bir açık hava şubesi olmuştur. Profesör Şekip Tunç orada saatlerce istiğraka dalardı ve Mükrimin Halil üstad, Türk ve İslâm tarihinin zaferlerini orada anlatır, hayır, anlatmaz, ordu kuvvetinde bir aktör başarısiyle âdeta oynardı!

Bunun, yalnız bize mahsus olmadığını bilirsiniz elbet. Paris, müzeleri, Üniversiteleri kadar kahveleriyle de meşhurdur. Tahtını belli bir köşeye kurmuş büyük şairleri, büyük ressamları, her gün kendi kahvesinde sanat tebaasile sohbet halinde bulursunuz.

Düşününüz, Almanyada Nazizm bile bir birahanede köpürüp taşmadı mı?

İtalyayı hiç konuşmıyalım. Orada güzel sanatlar, resmi ile, heykeli ile, kahvede değil, sokakta, yolcular arasında âdeta yaşıyor, nefes alıyor.

Bu satırları yazarken gözüm, masamın üstündeki gazetede bir ilâna kaydı:

Şark kahvesinde:

Sulukule gecesi!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Karagöz'le Hacivat

DEMOKRASİ PERDESİNDE

Oynatan: ALİ OYNATMIŞ

PERDEDE «göstermelik» olarak ikn fabrika resmi, bir plân, bir kordelâ ve bir de makas vardır.

Karagözün bir türlü çıkamadığına sinirlenen seyirciler, hep bir ağızdan makamla:

Başlar mısın başlıyalım mı?
Karagözün evini taşlıyalım mı?

diye bağırmaya başlarlar.

Gürültüyü yatıştırmak için perdeden bir elinde «Basın Kanunu» bir elinde «Ceza Kanunu» ile Adâlet Bakanı'nın sûreti geçer. Bir ses duyulur:

— Tısss!..

Herkes suspus olur. Karagöz, cup diye perdeye iner.

Karagöz — Oooffff!.. Hey Haaak... Ey Sultan Palamut, kalk mezarından da şu halimize bir bak!..

Perdede Adalet Bakanının burnunun ucunu görünce , Karagöz makamı değiştirir:

Karagöz:

Tabi i yâr olur söğenin düne,
Çok şükür yetiştik, dostlar bu. günel..

Karagöz, Bakanın hayalini görünce çekilir. Hacivat perdeye iner.

Hacivat:

Ey erenler hallı müşkil muamadır perdemiz
Partimizden kim olursa bi bahadır perdemiz,
Nerde yırtık bütçe varsa koşup gelsin partiye,
Setr.i avret eylemek çün bir yamadır perdemiz!
Aman amaaan!..
Bu gönlüme bir yar bulsam,
Her sözüme uyar bulsom,
Medeeet!... yar bana bir eğlenceee!..

Karagöz (Başını uzatır) — Ceee!..

Hacivat — Şu meydan.ı gümbürtüye...

Karagöz — Tut dilini, gidersin gürültüye...

Hacıvat — Her hali lâtif, etvarı zarif, muhabbeti tatlı...

Karagöz — Maymun suratlı...

Hacivat — Bir yar.ı vefa şiar...

Karagöz — Çengelköyünün taze hıyar...

Hacivat — Bir refik.i gamkisar gelse...

O nutuk çekse, bendeniz dinlesem...
Bendeniz nutuk çekse o dinlese...
O söylese ben dinlesem...

Karagöz — Çeneniz tutulsa...

Hacivat — Ben söylesem , o dinlese..

Karagöz — Yeter be!... Radyo gazetesi mi bu?..

Hacivat — Herkes sussa, ben söylesem..

Karagöz — Sen söylesen, sen dinlesen...

Hacivat — Biz söylesek, kös dinlese... Cümle yaran safalansa...

Karagöz — Goygoycu gibi dırlanıp durma!.. Oy istiyorsan, oy verelim, yoksa çekip kuyruğunu koyverelim!..

Hacivat — Vay Karagözüm efendim... Kırk yıllık yâr.ı vefadar.ı gamkisarın Hacı Eyvad Çelebi'yi tanımadın mı?

Karagöz — Neye öyle sesin değişmiş, iki perde üstten konuşuyorsun?

Hacivat — Haberin yok mu Karagözüm, bizim semtin bucak başkanı oldum.

Karagöz Hiç bir şeycikler demem, dilerim Tanrıdan, daha beter ol!.. Ne yapıyorsun orada?

Hacivat — Lokum fabrikasının temel atma töreni yapılacak... Bütün yârân.ı ihvan gelecek...

Karagöz — Kimler gelecek?

Hacivat — Sam Amca gelecek, Tuzsuz Bekir, Bebe Ruhi... Narçın Bey... İn aşağı sen de gel... Arada bir nutuk da sen çekersin, belki kısmetin açılır.

(Karagöz cup diye düşer)

Karagöz — Ense.i vâlânız yine kaşınıyor galiba Hacivat Çelebi...

Hacivat — Yooo... Karagözüm. Sâye.i demokrasiye'de artık el şakası da kalktı, dil şakası da...

(Sam Amca perdeye dahil olur).

Sam Amca — Gud morning Mister Kara uyuz...

Karagöz — Hacivat, bu akuyuz da kim?

Hacivat — Aman sus... Lokum fabrikasının sermayesini koyan adam.

Sam Amca — Vat du yu du?..

Karagöz — Bak bize «yattı uyudu» diyor. Yahu yatarız, uyuruz, ayakta uyuruz,bizim memlekette demokrasi var, ona ne oluyor?

Hacivat — (Sam Amcayı etekleyerek):

A benim âfet.i canım aman
Ah yoluna fedâ bu canım aman..

Karagöz — Haniya kemer patlıcanım aman!..

Hacivat:

Dili dost, içi düşmanım aman
Yoluna feda tatlı canım aman!..

Karagöz — Yahu Hacivat, söylesene bu buz dolabı kim?

Hacivat — Amerikalı dedik a..

Karagöz — Öyle söylesene, ben de ona göre ağız kullanayım. (Sam Amcaya)

Vel Kam U. S. A. Nany.. Vel kam yaptın. Nayt klap, dansing. tii, freş, biir, beyaz peynir iyi rakı, içeri buyrun! Güzel mallarımız da var... Kıyak vomen'lerimiz, fıstık gibi girl'lerimiz var... Hellow!..

Sam Amca — Okey!..,

Hacivat — (Elini çırpar Sulukulemizin meşhur dansözleri çıkar, göbek atmağa başlarlar. Hacivatla Karagöz de hem söyler hem el çırparlar):

Çadırımın üstüne şıp dedi damladı
Vallahi cebimde metelik de kalmadı.
aaaaah!..
Rampi rampi, rampi rampi...

(Bebe Ruhi perdeye dahil olur)

Karagöz — Kim bu küçücük boylu, kadife donlu?..

Hacivat — Bebe Ruhi'yi tanımadın mı?

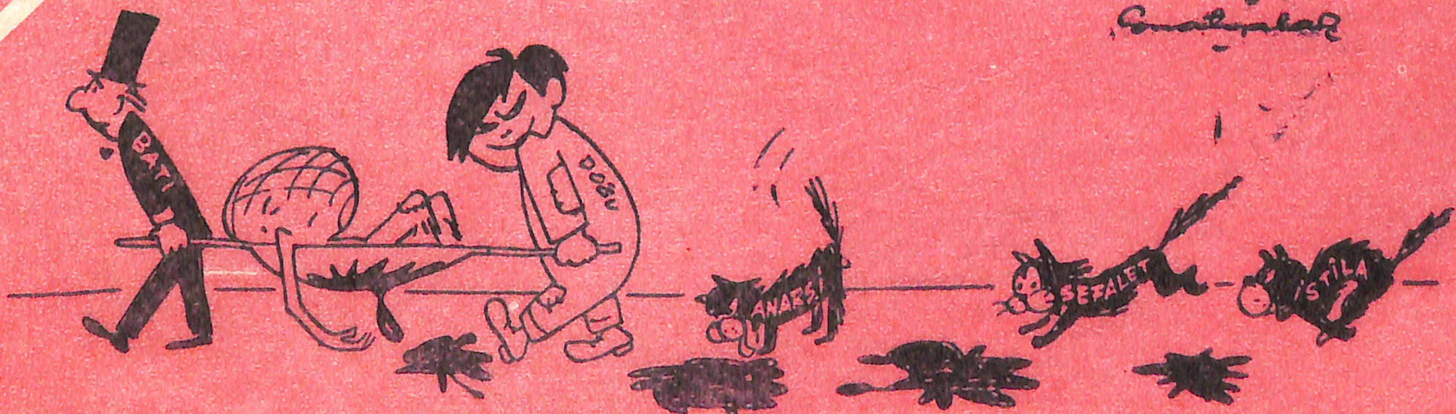
Karagöz — Makası eline alınca tanıdım.

Merhaba altı karış...

Bebe Ruhi — Merhaba vatandaşlar!..

Karagöz — Sağol komutanım!..

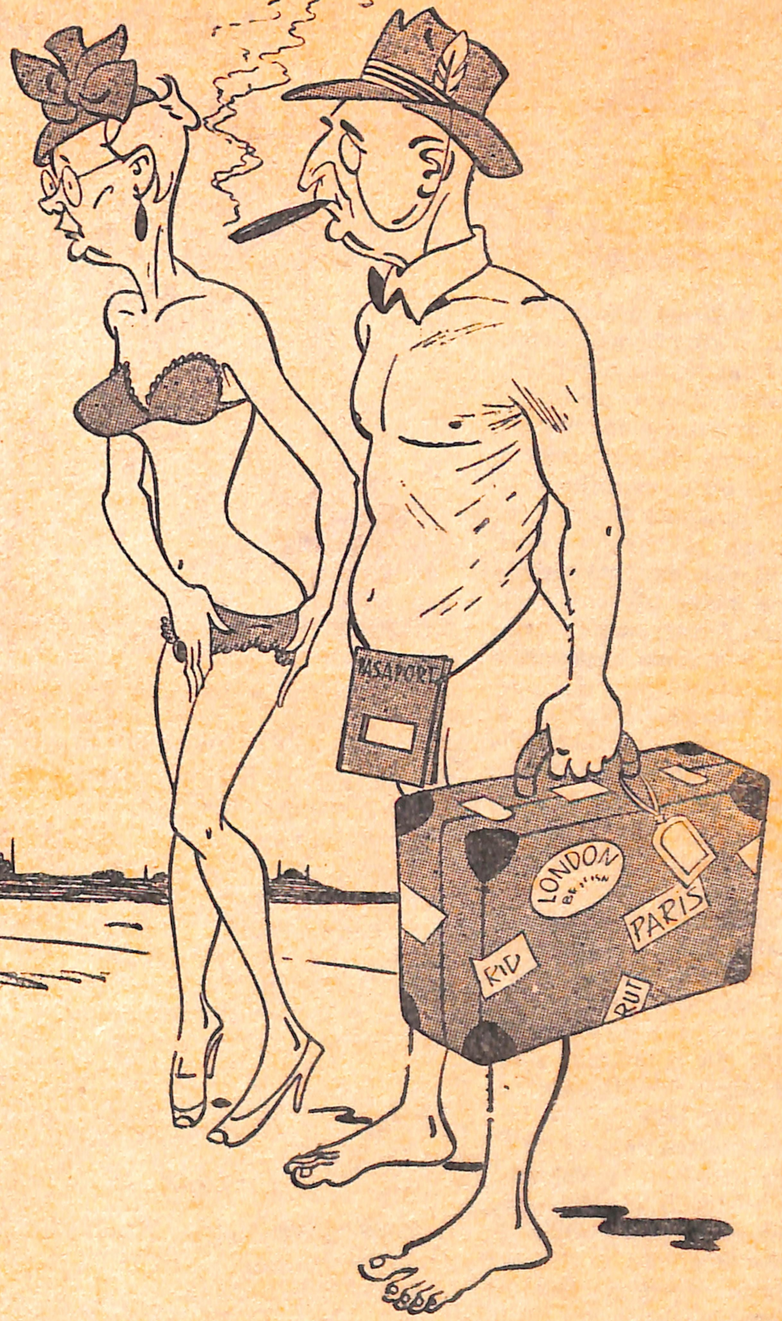
(Bezirgân perdeye dahil olur)

KAZANANLAR!..

(Suat Yalaz)

— Nudist misiniz?...
— Hayır, turistiz!...

Karagöz — Hoş geldin Bezirgân...

Bezirgân — Oş bulduk... Sana da oş yeldin!.. Lukum fabrikası açilişi var dediler, yeldim.

(Narçın Bey, bekçi, kayıkçı, Arnavut, Tuzsuz Bekir hepsi perdeye gelirler. Açılış nutku verilmeğe başlanır. Sıra bezirgâna gelir. Kürsüye çıkar)

— Cok Sayin yuttaşlar!.. Buyun torende açilişini yapacayimiz lukum fabrikasina yüzde uç buçuk sermayeylen bezin Sami Amca kuydu. Şimdi bezin marşa başlayalum. (Yahudi şarkı söyler)

Vurgun kapisinden yirdim içerii
Andiii, andiii, andi baloda...

Sam Amca — Veri guud!..
(Alkış sesleri)

Hacivat — Haydi Karagözüm, bir nutuk da sen söyle!.

Karagöz (Kürsüye çıkar) — Kem!.. Küm!... Keme kem küm... (alkışlar) kemâküm... Kemâküm...

Hacivat — Makam değiştir Karagöz...

Karagöz — Ham... Hum!... Şara lop!... (bravo sesleri) Ham hum şaralop!..

(Herkes dağılır, Karagöz'le Hacivat yalnız kalır)

Hacivat — Seni tebrik ederim Karagöz, tam demokratik bir nutuk çektin!..

Karagöz — Hani lokum yiyecektik Hacivat?..

Hacivat — Tiz-i reftar olanın ayağına çarşaf dolaşır.. Teenni ile temkin ile amel etmeli...

Karagöz — Sen nasıl amel e dersen et!.. Ben sana lokumu so ruyorum.

Fon müzik duyulur:

Üsküdara gider iken bir mendil
buldum,
Mendilimin içine lokum doldur-
dum...

Hacivat (makamla söyler) —
Ne yersin Karagöz?..

Karagöz (makamla) —
Tekme de yumruk Hacı Cavcav...

Hacivat:
Kurulur her törende halka seyran perdesi
Çok hüner icra olur cümbüş-ü handan perdesi

Karagöz:
Kalamış sende Hacivat, âr-u haya perdesi

Hacivat:
Gör ne sûret gösterir âyine-i devran perdesi

(Karagöz kızar, nutuk kürsüsüne bir tekme indir)

Hacivat:
Yıktın perdeyi eyledin viran
Koşup ocak başkanına haber vereyim heman

Meşale yavaş yavaş sönerken uzaktan bir şarkı duyulur:

Öyle karanlık ki ruhum olmuyor sabah!..

Tercüman ve!..

Ahmet Borovalı ile Lûtfi Kırdar Ankarapalas salonunda, karşılıklı iki koltuğa gömülmüş, konuşuyorlardı. Cihat Baban da geldi ve heben yeni çıkaracağı gazeteden, Tercümandan söz açıldı.

Borovalı, o her zamanki zeki, telâşsız sesiyle sordu:

— Bu «Tercüman» eskiden de çıkardı, değil mi?

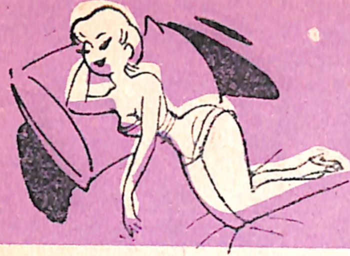
— Evet, dedi Cihat, ama o küçük bir akşam gazetesiydi... Bizimki büyük bir sabah gazetesi...

Ahmet Borovolı, belli belirsiz bir istihza gülüşü ile:

— Yook, dedi, onun adı «Tercüman-ı Hakikat» idi... Sizinkinde hakikat yok!

HİKÂYE :

Dikizomani

Yazan : Cevat Tevfik ENSON

GECE yarısına doğru sinemadan çıkmış eve dönüyordum. Film de berbad bir şeydi. Resimlere bakıp sinemaya girmenin enayilik olduğunu bir daha anladım. Halbuki öteyanda ne güzel bir macera filmi oynuyordu. Cavalacos filmden yediğim kazığı çoktan unutmuş, içerde pinekleme neticesinde iliklerime kadar işleyen ayazdan bir an önce yakamı kurtarabilmek için âdeta koşarcasına yokuştan iniyordum.

Köşeyi dönerken, arsanın önünde bekçinin kendi kendine konuştuğunu görünce durdum ve adamın kaçırdığına hükmederek: «Ne o ağa, pasif korunma talimatnamesini mi ezberliyorsun?...» diye sordum.

Bizim bekçi de yani müsaadenizle kalas gibi bir yarmadır. Sesi yarım saat öteden işitilir. Azılı bir sarhoş görünce de kuytu kapı eşiklerine saklanır. Yüzüme dik dik baktıktan sonra tanımış olacak ki: «Haaa... Sen misin?...» diyebildi.

Yanına gidince kaba sesile konuşmağa başladı: «Yohardan vardım, saati hurdum. Bizim eski muhtar Hurşit'i gördüm. Ekip bashınını anlattı. O gitti, ben de şureden geçerken havadan gandillemesine bir cağra düştü. Başımı galdırdım, baktım ev felan yoh. Ulan... Bu ne demektür diye düşündüm. Atum bumbasının ayhırılığını baklavacı Seyfi gazetede ohuyiridi, ama doğrusu havadan böyle yakılmış ezmaritin düştüğünü hiç işitmedim. Biraz daha başımı kaldırınca, ha şu hergeleyi tilfon diregınde gördüm. Yarım saatten beri herüfcüoğlunu gazuhtan indiremeyrim. Çekeceğüm patlağı, üstüne başına ettüreceğüm!»

Hakikaten başımı kaldırınca, herifi direğin tepesinde gördüm.

— İnsene aşağı!... Diye seslendim.

Öksürüğe karışan cılız bir ses cevap verdi:

— Abi... Siz o moruğun sözlerine boş verin... Ben onunla matrak geçiyorum. Telefoncu ol masam, gece yarısı bu ayazda direğin tepesinde işim ne?...

Bekçi atıldı:

— Ulan deyyus oğlu deyyus, tahımların nirede?...

— Enayi pilâkisi... Takımlarım üzerimde. Na işte tornavida, keski, burgu, pense!

Ben de bayağı adamdan şüphelenmiştim. Tekrar seslendim:

— İn de gene çıkarsın, bak bekçi senden şüphelenmiş...

— Beyhude yere yorulmayın, on dakika sonra ineceğim...

Dedi ve cıgara yaktı.

Bekçi, direği göstererek: «Çok havaslaniyirim emme çıhamiyrim...» Dedi.

Biz de birer cıgara yaktık, baş ladık beklemeye. Adam bir müd det daha hareketsiz kaldıktan sonra kedi çevikliğiyle direkten indi. Kısa boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Sırtında meşin bir ceket vardı. «İşte takımlarım...» Diyerek cebinden bir pense ve tornavida çıkardı. Lâkin bekçi birdenbire adamın koluna yapışarak: «Haydi karakola...» diye sürüklemeğe başladı. Girdik komiserin odasına. Bekçi anlattı meseleyi. Komser adamı baştan aşağı bir süzdükten sonra sordu:

— Telefoncu musun?...

— Hayır...

— Ulan öyleyse gecenin bu saatinde telefon direğinin tepesinde işin ne?...

— Efendim, doğrusunu isterseniz... ben dikizomaniden muztarip bir hastayım.

— Ulan benimle dalga mı geçiyorsun?... Ne haltsan söylesene...

— Haddime mi düşmüş efendim... Nasıl anlatayım?... Rontkenciyim.

— İyi meslek... Mubareğin filmi karaborsada bile bulunmuyor. Direğin tepesinde ne işin vardı?.. Söyle, yoksa patlattırırım.

— Efendim, anlatamıyorum galiba... Ben evlerin içini gözetlemekten zevk duyan bir ruh hastasıyım. Demirci dükkânım var, iyi para kazanırım. Çoluk çocuk sahibiyim. Ama ne yaparsın, elde değil, bu hastalıktan bir türlü yakamı sıyıramıyorum. Bundan önce Aksarayda bir kulübeyi gözetliyordum. Arnavut farkına varmış, ertesi gece pusu kurmuş, kulübeye sokulurken belime bir sopa kondurdu, ağrısını tarif edemem. Allah düşmanıma göstermesin. Küt diye çok tüm. Sonra eline ayağına kapandım, çocuklarıma acıdı da affetti beni. Ne olursunuz komser bey, ocağınıza düştüm. Ne kadar demir işiniz varsa yapayım, beni bırakınız.

— Ulan bu ne biçim hastalık? Bak, koskocaman evli adamsın, utanmıyor musun?

— Kimseye zararım yok ki komser bey... Sadece direğe çıkarım. Her gece on bir buçuğa doğru karşıki apartmana bir kız geliyor. Elektriği açıyor. Karşısı arsa olduğu için perdeyi çekmiyor. Anadan doğma soyunup yatağa giriyor ve elektriği kapatıyor. Hastalık beyim, hastalık... Hem de sârî bir hastalık... Hani, karşıki evde tesadüfen gözünüze bir şeyler ilişirse, derhal perdenizi çekiniz ve kat'iyen meşgul olmayınız. Bir kere işin tadını aldınız, heyecanını duydunuz mu,yandığınız gündür, alışıp gidersiniz. Dikizomani efendim... korkunç bir hastalık... kleptoma ni gibi... Ayaklarınızı öpeyim...

— Defol ulan ahlâksız... Bir daha gelme karşıma, kırarım kemiklerini...

Kaşla göz arasından odadan sıvışan rontgencinin peşinden biz de çıktık. Yolda bekçiye sordum: «Direğin karşına düşen apartmanda kim oturuyor?»

Mânâlı mânâlı yüzüme bakarak:

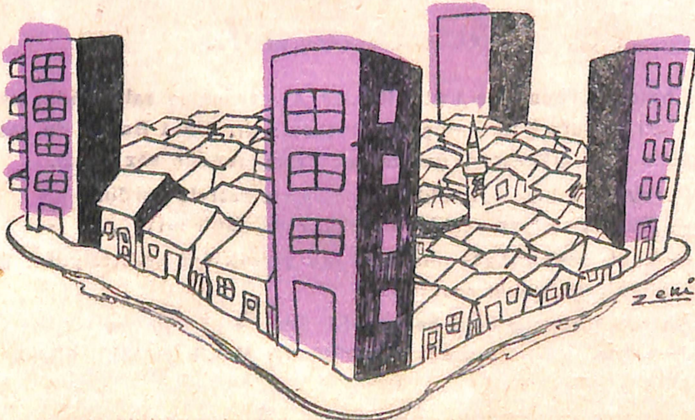
— Orada mı?... dedi.... Şey... Hani Upret tiyatrosunda baldır bacak gosteren bir Aysel var ya... İşte o!..

Bereket versin gecenin koyu karanlığında ikimizin de yüzü görünmüyordu!

— Dior'un tipi mi?..
— Hayır, benim tipim!..

(Nehar Tüblek)

«DÖRT BAŞI MAMUR!..» (Zeki)

SİYAH BEYAZ

İnci İpekçi, otomobil kullanma ehliyeti almak için, önce bir kursa devam etmişti. Bir gün, ehliyet imtihanına gireceğine yakın, kocası onu kurstan almağa gitti. Dönerlerken sordu:

— Kuzum, o ak saçlı adam iyi öğretiyor mu bari direksiyon kullanmayı?

Sevimli genç kadın, kocasının bilgisini düzeltti:

— A... bizim hocanın saçları beyaz değil ki benimle derse başlarken... Bir haftada oldu!

SEYAHAT TARZI

Lâle Oraloğlu, meşhur sahne ve film yıldızımız, ömründe ikinci defa olarak Ankara'ya gittiği zaman, gazeteciler etrafını aldılar. Münasebetli münasebetsiz, çeşitli sorular sordular:

— Yıldız olmasaydınız, hayatta ne olmak isterdiniz?

Lâle, bezgin bezgin cevap verdi:

— Her hangi bir vatandaş olmak isterdim. Bilemezsiniz, kendisiyle beraber ismini de gezdirmek ne fecî şeydir...

— Ankara'ya bu ikinci gelişiniz değil mi? Çok beğendim diyorsunuz, nasıl oluyor da, ikinci defa gördüğünüz halde şehrimizi bu kadar beğenebiliyor, heyecan duyuyorsunuz?

— Çünkü... dedi Lâle, birinci gelişimde yeni evliydim, balayına gelmiştik. Halbuki şimdi yalnız başıma, rahat rahat seyahat ediyorum!

MAALESEF

Sevgilisine telefonla randevu veriyordu:

— Çarşambaya beklerim Ahmet...

— Cuma olsa olmaz mı?

— Neden perşembe bile değil de cuma?

— İşim var şekerim: Çarşamba günü kişedeki bakkalı soyacağız, Perşembeye de Mecidiyeköyde yol keseceğiz. Ne yapayım? Cumaya muhakkak gelirim!

ENAYİ Mİ O?

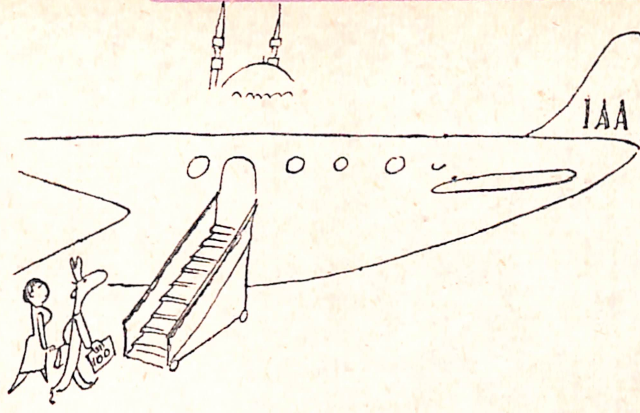
Polis, kasa hırsızlığından müteaddit sabıkası olan bir serseriyi yakalamıştı. Herif, kısa zamanda itiraf etti:

— Evet, Çorapbank'ın kasasını ben soydum...

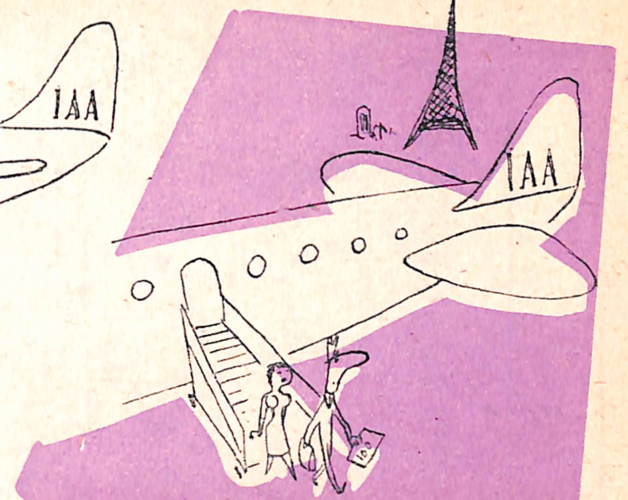
— Ya Atombank soygunu? Onu sen yapmadın mı? diye sıkıştırdılar. Hırsız güldü:

— Enayi miyim ben o kadar ağabey? dedi, benim bütün hesabım o bankada...

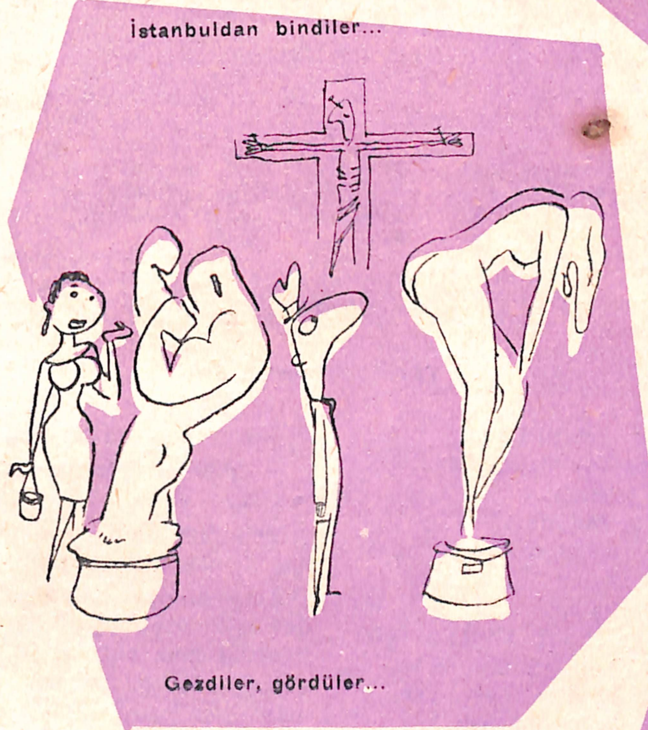
Ceplerine yüz lira koyup:

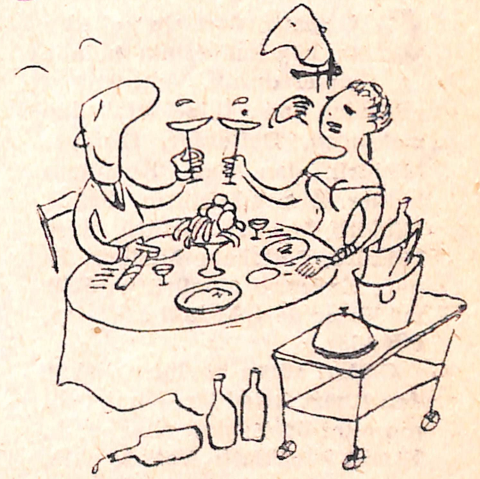
İstanbuldan bindiler...

Pariste indiler...

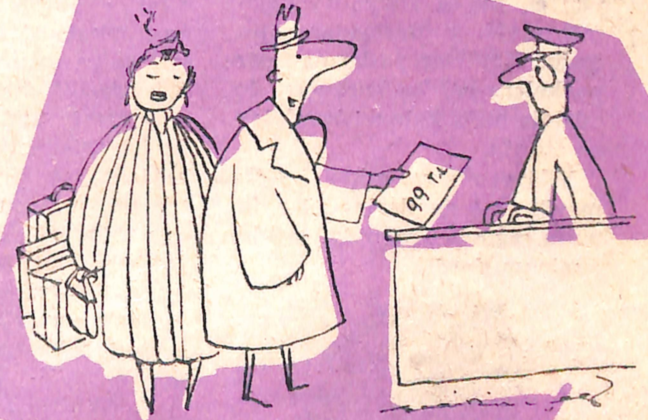
Gezdiler, gördüler...

Yediler, içtiler...

Giyindiler kuşandılar...

Namuslariyla döndüler..

(Şadi Dinççağ)

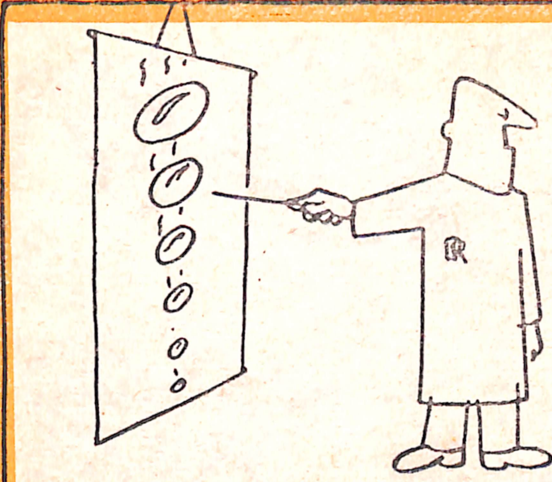
Ne nazik insansınız!

Yeni daktilosu Marylin Monroe'ya taş çıkartan bir sarışın fişekti. Gayet dekolte, yani açık giyinir, müthiş kokular sürünür dü. Bir sabah, yine masanın üzerine bir vazoyla çiçek koyuyor, fakat, bunu koymak için, masanın öbür ucundan uzanıyordu ki şefin başı döndü:

— Ah, dedi, ne nazik, neince bir insansınız. . Size çok teşekkür ederim, şekerim!

Daktilo tatlı tatlı gülümsedi:

— Asıl ben size teşekkür ederim. Herkes şişmanlamağa başladığımı söylüyordu halbuki!

YAZISIZ!..

(Tonguç)

MEBUS Olacak VALİ Nutkundan Bellidir

Yazan : İçimizden Biri

ÜÇ saatir, dört cip yolladıydı. köy kahvesinin önünde cipler durdu. Vali, öndeki arabadan indi. İkinci arabadan mektupçu, Defterdar, Emniyet Müdürü, Jandarma Komutanı indiler. Ziraat Müdürü, Sağlık Müdürü, Maarif Müdürü, Lise Müdürü, Postahane Müdürü, Tapu - Kadastro Müdürü ve öbür müdürler de arkadaki arabalardaydılar.

Cipleri gören köylüler, kahveden dışarı fırladılar. Kimi valinin elini öptü, kimi elini sıktı. Kimisi kucaklaştı Vali de onları sevgiyle sardı bağrına bastı.

Yıllardır hasreti çekilen demokrasinin bu sıcak gösterisi, insanın gözünü yaşartıyordu..

Hep birden kahveye doldular. Vali, kahve ocağının yanına, peykeye bağdaş kurdu. Ama, köyün en yaşlısı Mahmut Ağa'yı sağına aldı, o oturmadan oturmadı. Köylüler yaşlarına göre peykelere bağdaş kurdular, kimisi de hasır kahve iskemlelerine oturdu.

Vilâyet maiyet erkânı rütbe, mevki ve kıdemlerine göre, kapının sağında solunda, ayakta sıralanmışlardı.

— Hoş geldin Bey...

— Hoş bulduk Ağalar!..

— Hoş geldin...

— Hoş bulduk...

Eller göğüslere kondu:

— Merhaba!..

— Merhaba!..

Vali de tıpkı köylüler gibi, sağ elini kalbinin üstüne bastırıyor, her köylüye ayrı ayrı:

— Merhaba, merhaba!..

diyordu.

Çaylar, kahveler geldi. Kendilerine «otur!..» diye vilâyet emri çıkmadığı için, vilâyetin ileri gelen memurları, çaylarını, kahvelerini, dudaklarını şapırdatmamağa dikkat ederek ayakta içiyorlardı. Yalnız, içlerinde medenî cesaretiyle tanındığı için on yıldır terfi edemiyen Orman Müdürü,, romatizmalı bacaklarının sızısına dayanamadı, kuyruk sokumuyla duvara yaslanmak cesaretini gösterdi.

Vali, babacan bir edâ ile sordu:

— Nasılsınız bakalım hemşeriler?

Kahveden yer yer sesler yükseldi:

— Soğ ol begeem..

— Allah senü başumuzdan eğsüklüğünü göstetmesün!...

— Sayanda çok iyiyik...

— Allah senü başumuzdan eksük itmesün!..

Vali, köylüleri aydınlatmak için konuşmasına başladı:

Artık o kadar onlardan, o kadar halktan olmuştu ki, o da tıpkı onlar gibi, onların dili, onların ağzıyla konuşuyordu. Hele «K» harflerini «G» sesiyle söylemeğe büyük dikkat gösteriyordu. Okul sıralarındayken, müsamerelerde sahneye çıktığı için, köylü taklidinde başarı gösteriyordu.

— Ağalar, sizi goresim geldi... Ben koyünüze gelmiyeli gaç gun oldu?

İhtiyar bir köylü:

— Dün değel, evveliki gun burdıydın... dedi.

— Amannınğ... Essah mi diyon İrceo Ağa.. Bağa yıl olmuş gibı geldi be!..

Köylülerle senli benli konuşan Vâli, hasır iskemlede oturan köylülerden birine sordu:

— Mâmut Ağa... Senin işin oldu ya... Pangadan grado aldınğı?

— Sağol beğeem... Düneğin şehere vardım, Zirehet Pangasından iki bin gayme galdırdım...

— Ni diyon be Mâmut Ağa?.. Düneğin şehre vardın da, insan bi yol bağa uğramaz mı? Bi acı gayfemi ossun içerdin...

— İrehatsızlık virmiyelim didim hani!..

— Bah, bah, bah... O nasın lâf be Mâmut Ağa?.. O vilâyet gonağı sizin evünüz...

Sonra Vâli başka birine döndü:

— Ismıyl Ağa, dün gece seni üryamda gordüm...

— Hayırdır işşallah...

— Ahlım fihrim hep sizde... Acep arkadaşların bi eğsüğü neyi var mı diyene düşünüp yatıyom... Gündüz hülyamda, gece üryamda siz...

Konuşma arasında kahvenin kapısı açılıyor, içeri giren köylü, doğru Vâliye gidip kucaklaştıktan sonra hal hatır soruyordu. Vâli çoğunun adını biliyordu. Memmet, Ehmet, Husiiin...

Adını bilmedikleri olursa:

— Gusura galma, adın çıhmış ahlımdan, adın neydi?

diye soruyordu.

— Satulmuş ..

— Hee ya!.. unutmuşum besbelli... Otur Satulmuş... Öyle ırağa değel... yamacuma gel!..

Vali, karşısında ayakta duranları, köylülere gösterdi:

— Bunları tanıyonuz mu Ağalar?

Vâli, her köye gelişinde böyle sorar, köylüler de:

— Tanıyoz Beğeem!..

derlerdi. Ama Vâli yine de memurlarını köylülere teker teker tanıtırdı.

— Şu beri başta diğelen, uzun zayıf...

Köylüler:

— Biliyoz, Nektüpçü Bey...

derlerdi.

— Onun yanında diğelen şişgo, vergi tahsil Müdürü... Bi borunuz oldu mıydı, gapısını vurmadan gireceğiniz... Oldu oldu, olmazsa dooru gapımı çalın!... Şu gravatı gaymış, potini patlah...

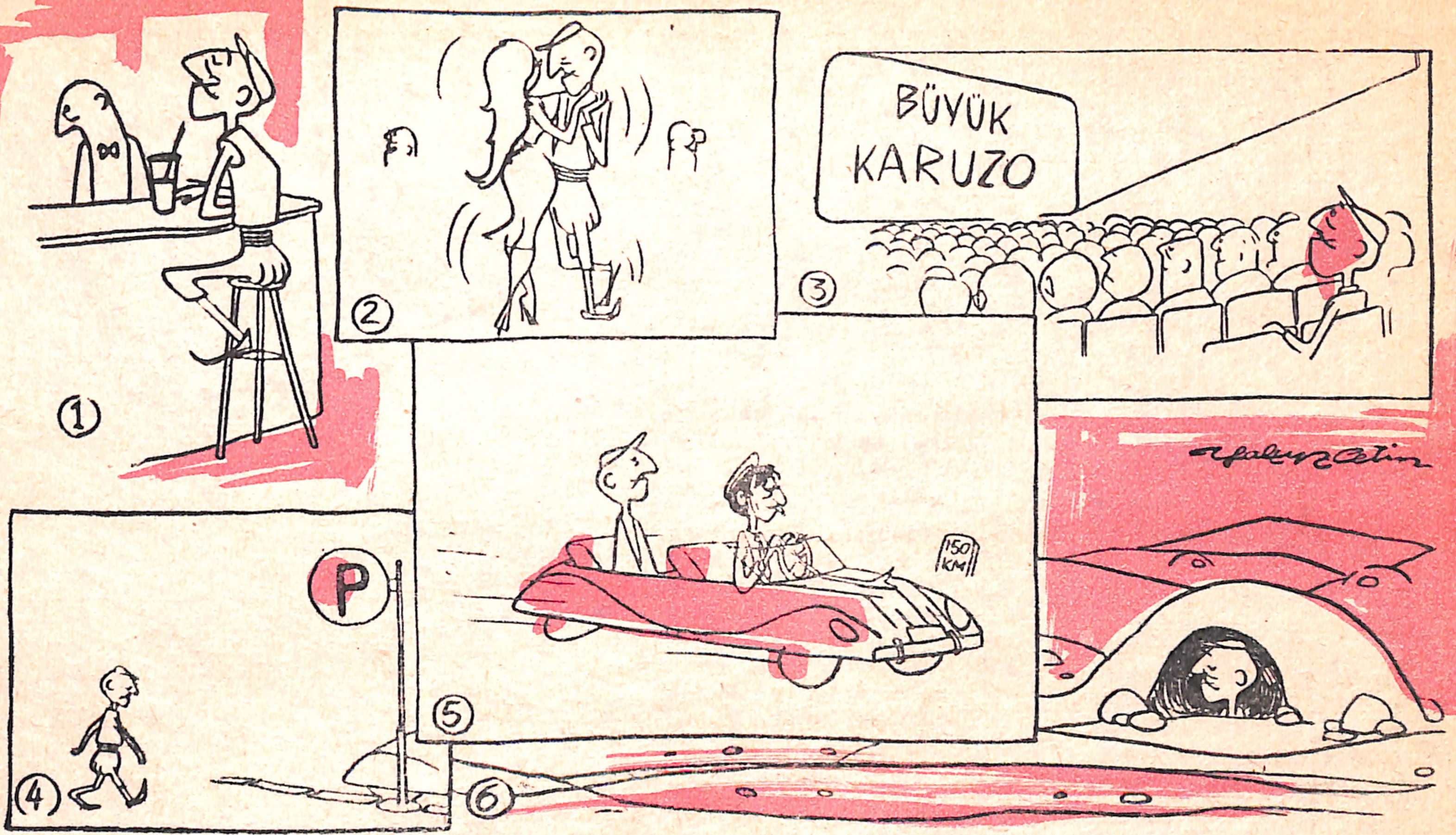
— Bilmih... Zirehet Mödürü...

Hepsini teker teker tanıttıktan sonra, ayakta duran memurlarına:

— Oturun!.

diye emir verdi.

— Esküden bunların suratlarını gormek için, yüz gorümlüğü virmek ilâzımdı. Şincik hepsü

«Asrî zamanlar!» (Yalçın Çetin)

nü toparlayıp ayağınıza getürdüjn. Demograsi diye, işte buğa dirler...

— Allah senden irazı ossun...

— Bi diyeceğiniz, bi şekâyetiğiz var mı?..

Köylüler isteklerini söyledikçe, Vâli hemen ilgili memuruna:

— Not ediniz arkadaşın şikâyetini...

Hemen halledilecek... Bana neticeyi bildireceksiniz!..

diye kesin ve keskin emirler veriyordu.

Vâli, memurlarıyla İstanbul ağzıyla konuşuyordu. Köylüler:

— Bizim Vâli emme de dil biliyo...

diye Vâliyi takdir ediyorlardı.

Dilekler dinlenirken kapı açıldı. İçeri zayıf, soluk renkli bir genç girdi. Utangaç, sıkılgan bir halde Vâlinin yanına gitti. Vâli hemen ayağa kalktı. Bütün köylülere yaptığı gibi, onu da kollarının arasına aldı, bağrına bastı, alnından öptü.

— Nasılsın?

— Teşekkür ederim efendim..

Hayret!. Bu delikanlının dili başkaydı

— Adın Irza mıydı senin? Unutmuşum...

— Hayır efendim, Muslih...

Vâli birden toparlandı. Galiba bu ütülü pantalonlu delikanlı köylü değildi. Yoksa bir yanlışlık mı yapmıştı? Kaşları şüphe ile yukarı kalktı·

— Necisin sen?

— Köy öğretmeniyim efendim!..

Vâli kendine geldi. Onu köylü sanarak kucaklamış, alnından öpmüştü. Suratı birden ekşidi, öğretmeni:

— Şşşııı!...

diye tersledi. Vâlinin dişleri arasından ıslık gibi çıkan bu tek heceden öğretmen bir şey anlamadığı için ne yapacağını şaşırmıştı. Vâli:

— Geç şöyle!.. Dur şurda!..

diye bağırdı.

Köy öğretmeni bir suç işlemiş gibi başı önünde, mahçup döndü, memurlar sırasında en sona geçti:

Öğle olmuştu. Köy odasına gittiler. Vâli, köylülerle beraber, yer sofrasına çöktü. Sarma yedi. Bakır sahandaki bulgur pilâvına, köylülerle hep beraber tahta kaşık salladı. Çenesinden akıta akıta ayran içti.

Yemekten sonra, hepsi birden ciplere atladılar. Köylülerin:

— Gule, gule!..

— Gene gel!.. Bekleriz Beğeem!..

— Sağlıcakla!..

gibi içten uğurlamaları arasında başka bir köye gitti.

Seçimler geldi. Vilâyetten beş milletvekili seçilecekti. Seksen dört aday vardı. Vâli de adaylar arasındaydı. Onun seçileceği yüzde yüzdü. Hangi köylü ona oy vermezdi? İşte tam dört yılı, onlarla başbaşa, yanyana geçmişti. Hastalarına, sağlarına koşmuştu. Ne deseler, ne isteseler yapmıştı. Vâli, milletvekilliğine seçileceğine güvenli, meydanda toplanan halkın önünde kürsüye çıktı, âdet yerini bulsun diye bir seçim nutku çekti.

Dinleyiciler arasındaki Mevlit Ağayı bir üzüntü almıştı. Vâliye:

— Misâde it... Şu yüsgek yirden bir iki çit lâf idiyim!.. dedi.

Vâli, Mevlit Ağanın kendisini destekliyeceğini bildiği için, onu kolundan tuttu, kendisi kürsüye çıkardı. Mevlit Ağa sakalını sıvazladıktan sonra, mikrofondan kalabalığa şöyle konuşmağa başladı:

— Hemşerüler!.. Vâlimiz, adaylığını godu. B'liyom, ona oy vireceğiniz... Emme bi yol düşündüğünüz mü? Ben zeksen iki yaşındayım. Bu vilâyete şinciye gader böyle bi vâli gelmedi, yol didik yaptı, su didük getüdü, tohtor didik virdi, grado didik alındıdü... Melmakâtı fır dolayı dönsen, bi eşüne tââ ırastlanmaz. Şincik onu da mebus yapar ziyan idersek, hâlimiz nic'olur? Mebıslık goley, kim ossa yapıyo... Vilâyetten uzahlaştıracak başka adam mı galmadı?.. Düşün daşının, ona gore bi garel virin!..

Mevlit Ağa kürsüden indi. Sapsarı olan Vâli, hiddetini belli etmemeğe çalışarak, tekrar kürsüye çıktı. Mevlit Ağa'nın kendisini övmesine teşekkür ettikten sonra, eğer kendisini mebus seçerlerse, Meclis Kürsüsünden vilâyetin hakkını, hukukunu daha iyi koruyabileceğini yeminler ederek iki saat anlattı.

Mevlit Ağa'nın dört cümlelik konuşması bütün köylere birden yayılmıştı. Üç gün sonra yapılan seçimlerde. seçim sandıklarından valiye verilmiş yalnız iki yüz on dört oy pusulası çıktı. Bu pusulaları da, yüz on dört vilâyet memuruyla, Vâlinin dört kişilik kendi ailesi efradı vermişti.

Seçimden önce mebus olmak için istifa eden vâli; şimdi emeklidir. İdarecilik zenaatindeki bilgisinden memleketin faydalanması için bir kitap yazıyor.

O dört yıllık çalışmalarından yalnız dilinde bir hâtıra kaldı. Ara sıra «K» ları «G» gibi söylüyor, yazdığı kitaptan başını kaldırıp karısına şöyle diyor:

— Garıcığım, bağa bi gayfe bişir, gafam duttu!.

Kadın ve Aşk üstüne

Aşk ateşi fosforludur, karanlıkta parlar.

★

Kaynanalar, damatlardan intikam almak için, ölünce kızlarını miras bırakırlar.

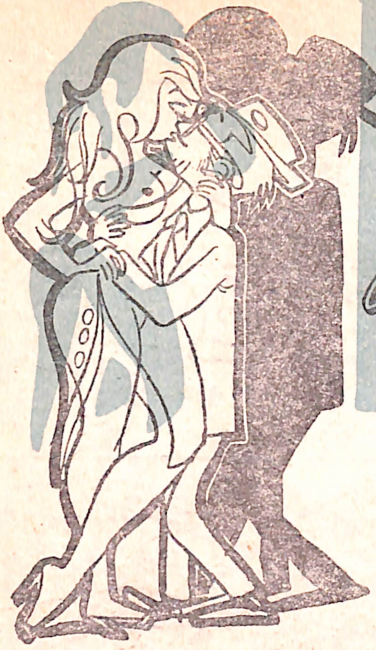
★

Kadınlar, kuzeyi gösteren pusula ibreleri gibidirler. Durumları, durulmaları için paslanmalarını beklemelidir.

Sevginin, her kadına göre değişen çeşidi vardır. Bir kadın, kabalıktan hoşlanıyor diye, bütün kadınları, böyle sanmak yanlıştır. Aşk, mahmuz altındaki kısrak gibidir, mahmuzu vurunca, bir bakarsın dörtnala kalkar. Bir bakarsın şaha kalkar!..

★

İnsanlık aşkta bir arpa boyu ilerlememiştir. Hâlâ Âdemle Havvanın bıraktığı yerdeyiz.

Bir Sinema Artisti

ÇOK okuyan değil, çok gezen bilir derler. Ne kadar doğru... Bunca yıl okuduk, okuduk ta ne olduk sanki? Halbuki bir defa şöyle esaslı seyate çıkayım dedim, neler öğrenmedim, başıma neler gelmedi, bir bilseniz...

Hiç unutmam, bir Temmuz gecesi, Marsilya'dan trene binmiş, Paris'e gidiyordum. Tren yolculuklarını bilirsiniz, ilk anlarda kimse kimsenin farkında bile değildir. Lâkin, o sıralarda henüz nihayetlenmiş olan Uzakdoğu Hindi Çini savaşlarından, Vietnam'dan dönen subay ve askerler de kompartımanları istilâ ettiğinden, vagonlar tıklım tıklımdı. Yapacak başka bir şey olmadığından, ihtiyar ve kadınlara yerlerimizi verip, sekiz buçuk saat ayakta yolculuk etmek üzere koridora çıktık.

İyi ki çıkmışız. Marcelin Regoulet'yle bu sayede tanıştım. Levend endamlı, cidden harikulâde güzel bir kadındı. Zaten Fransız kızlarının güzellikleriyle kulaklarımız dolmuş. Ahbap olmak için, Lyon'dan itibaren elektriklenen trenin sürati kâfi bir vesileydi. Hemen konuşmaya başladık. Marceline, yabancı olduğumu, Türkiye'den geldiğimi öğrenince pek ilgilendi:

— Konuşmanızdan yabancılığınız hiç belli değil... dedi.

Şu kadınlar insan ruhunu nasıl da biliyorlar yani. Kız, bir yabancının zayıf tarafını bir anda anlayacak kadar zeki ve kültürlüydü. Pierre Loti'yi de okumuştu üstelik:

— Bana Haliç'te akşam nasıl olur, anlatın... diyordu. Harem'ler duruyor mu hâlâ?

Pencere dibinde, yarı birbirimize, yarı kompartımana yaslanmış, ayaktaydık. Ona anlattım. Tabiî dilim döndüğü kadar. Öğrendiklerinin sahteliğini, menfi propagandaları, bugünkü İstanbul'un nelerden ibaret olduğunu, bir bir sayıp döktüm.

— Ama, diyordu Marceline, nasıl oluyor da bu kadar yanlış şeyler yazılıyor hakkınızda? Meselâçarşaflı kadınlar, meselâ palabıyıklı erkekler...

Bunu söylerken gözleri âdeta hazla süzülüyor, bakışları gözlerimin tâ derinlerine kadar iniyordu. Nasıl söylerdim ona ki, çarşaf maalesef yeniden belirmeğe başlamıştır? Hem, kızın öyle sanatkârane bir soruş tarzı vardı ki, vereceğiniz cevabı bile kendisi tâyin ediyordu âdeta.

Sanatkârane kelimesini tesadüfen kullanmadım. Zira Marceline Regoulet sinema artistiydi. Açık sarı gür saçları omuzlarına dökülmüştü. Yuvarlak omuzları ise, tamamiyle meydandaydı. Dar sveterinin altında, diri göğsü, hiç şüphesiz bilerek ve istiyerek bazan koluma, bazan göğsüme sert sert dokunuyor, bu temastan hoşlandığı zannını verecek surette, kız, sutyensiz memelerini iyice bastırmaktan sanki haz duyuyordu.

Nihayet dayanamadım. Koridordakilerin, çömeldikleri yerde uyuklamalarından istifade ederek süzgün bakışlarını gözlerimde dinlendirdiği bir anda, alevli dudaklarını ağzıma aldım.

Uzun, çok uzun bir an,sadece sıcak soluğunu duydum kızın. Sonra, yarı iniltili bir sesle:

— Ne güzel öpüyorsun... dedi. Ne olur, bir daha....

Bu sefer, onu göğsümde ezerek, iyice sarıldım. Herkes kendi âlemindeydi zaten. Dudakları, iştiha ile kabarmıştı.

Bir an için, rol yaptığı aklıma geldi.Çünkü, tıpkı sinemalarda gördüğünüz kadar içten, istiyerek, ısrarla öpüşüyordu. Sonra ansızın ürperdi:

— Üşüdüm galiba, dedi. Serin çıktı!

Hemen ceketimi çıkardım. Omuzlarına koydum... Birbirimize sokulmuştuk. Bana Paris'teki adresini verdi: 84 Rue Vargirard, V. ème. Bana çalıştığı stud yoyu gezdirecekti. Türkiye'ye çok Fransız filmi gelip gelmediğini sordu. Anlattım.

Kolumu beline sarmıştım. Arasıra onu kendime çekiyordum. Bundan memnun oluyor, fıkır fıkır gülüyordu. Nazlı bir hali vardı. Kalçaları dolgundu boyu da epey uzuncaydı. Bir ara:

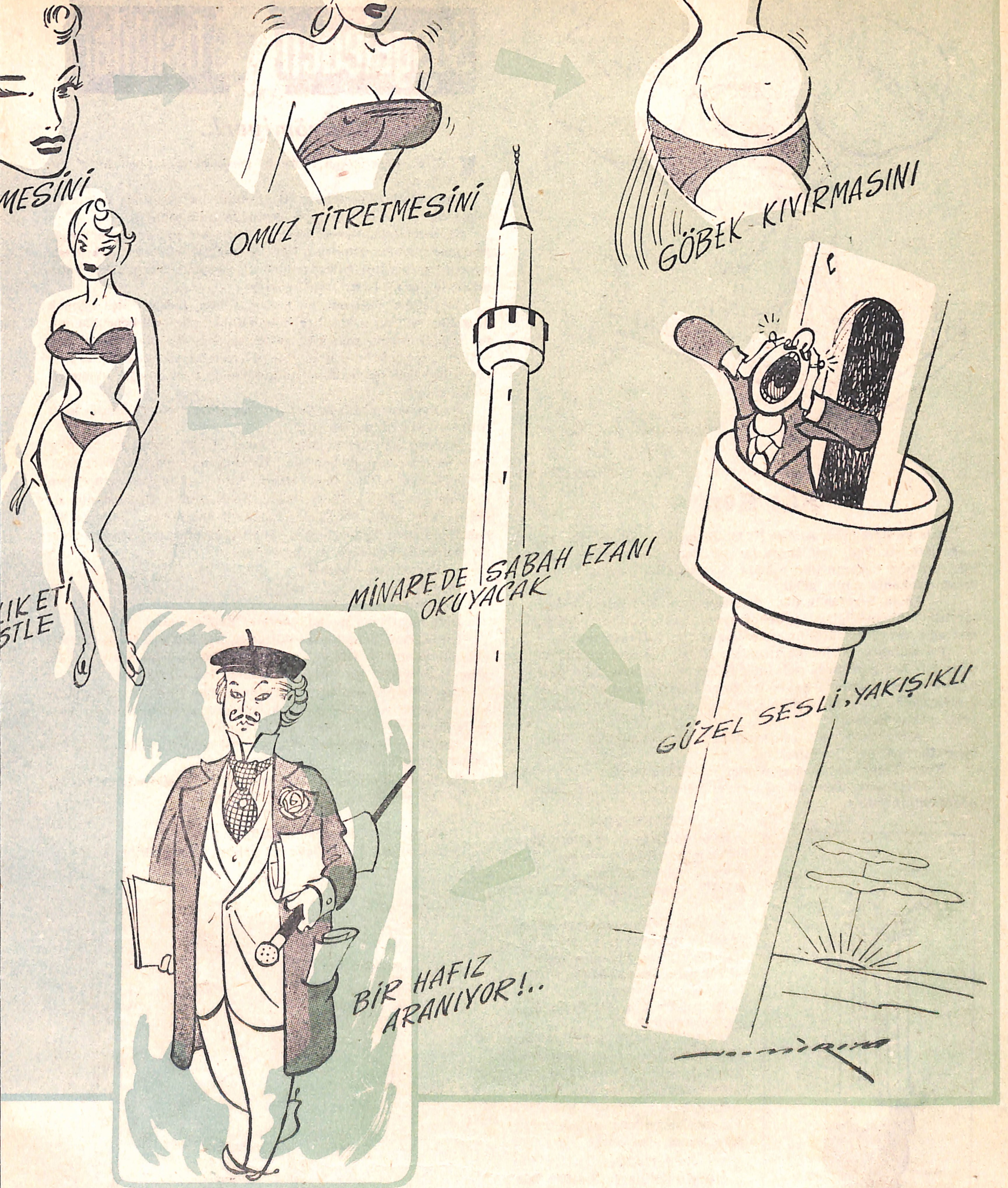

— Galiba uykusuzluğa dayanamıyacağım... dedi. Ne yapsak acaba?

— Kolay, diye cevap verdim. Ben yere otururum, sen de başını göğsüme yaslar, uyursun...

Öyle yaptık. Ben yere çöktüm, sırtımı kompartımana dayadım. Marceline de, pek rahat olmamakla beraber, yanıma oturdu. Ceketime sıkı sıkı sarıldı. Ağırlaşmış gözkapaklarını indirdi. başını omuzuma koydu. Galiba ikimiz de uyumuşuz.

Soğuktan kaskatı kesilerek uyandığım zaman, çeketim diz.

lerimin üstündeydi. Marceline de yoktu. Her halde bir şeyler yemeğe gitmiş olaktı. Şafak sökmüş, Tren Paris'e yaklaşmıştı. Kızı aramağa kalktım. Ceketimi giydim.

Tam o sırada ilerden kontrol memuru göründü:

— Mademoiselle Marceline Regoulet? diye sordum.

— Şu uzun boylu sarışın kız mı? dedi. — Evet...

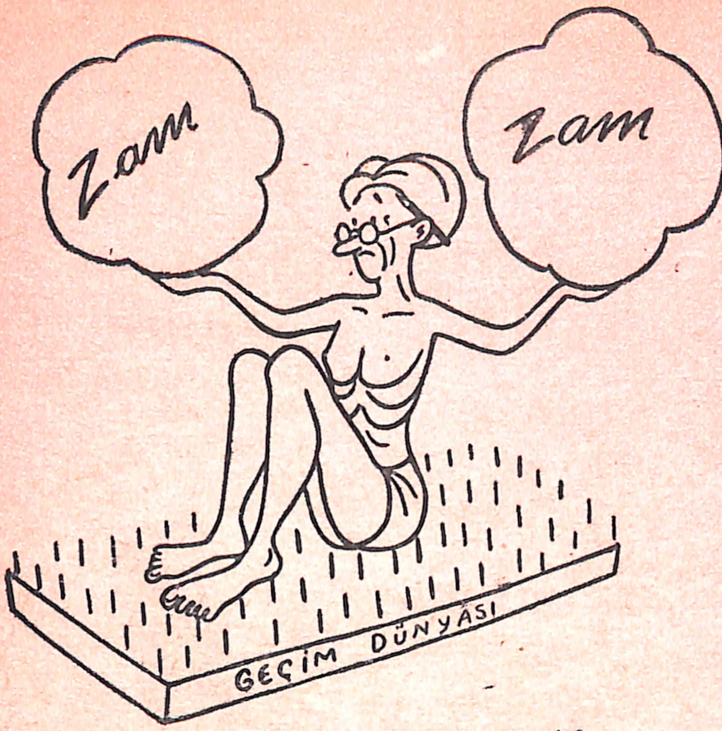
— Aix'te indi....

— Aix'te indi mi? Nasıl olur? Memur bana hayretle baktı. Öyle ya, ona neydi sanki? Belki kız fikrini değiştirmişti. Belki akrabasına uğrayacaktı, falan filân...

Lâkin bu kadar iyi niyetli olmağa hacet kalmadı. Çünkü ayni memur biletleri kontrol etmek istediği zaman cebimde yalnız pasaportumla biletlerimi bulabildim. Elli bin frank efektif'ten iz bile kalmamıştı!

Doğrusu sinema artisti, rolünü iyi oynamıştı. Her öpüşme, yirmi beş bin franga mal oldu, demektir. Söyledim ya, çok okuyan değil, çok gezen bilir diye...

Hikâyeci

ZAMLI FAKİRİ.. (İrfan Ulaş)

Kaç Kere

Şair ve öğrenmen Ahmet Kutsi Tecer, bir lokantaya yemeğe gitmişti. Yedi, içti, sonra hesabı istedi. Lâkin gelen yekûn, tarifeye nazaran bile o kadar yüksekti ki, şaşırdı. Bunun üzerine lokanta sahibi geldi :

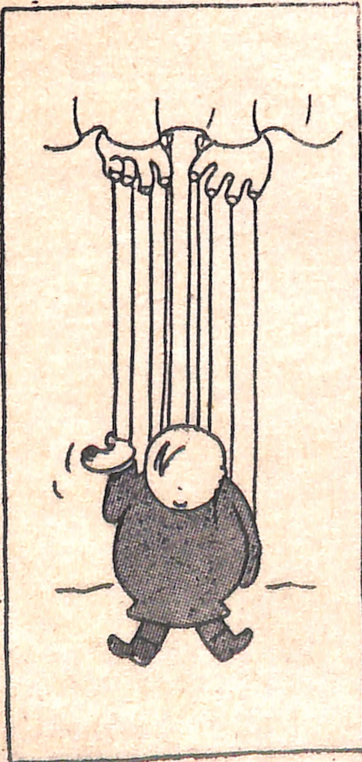
— Aman beyefendi, dedi, şu yemeklerin nefasetine bakın; servisin mükemmelliğine, şu dekorasyona bakın lütfen. Verdiğimiz ağır vergileri düşünün. İstediğimiz fiat fazla değildir...

Bu acındırıcı sözler karşısında , Kutsi, paraları verdi ve çıktı. Bir kaç gün sonra yolu düştüğünden yine ayni lokantada yemek yemek zorunda kaldı. Bu sefer hesap evvelkinden de insafsızcaydı. Öyle ki, sesiz bir şai risyan etti. Lokanta sahibi geldi, utkua başladı:

— Aman beyefendi, şu yemeklerin nefasetine, şu lükse, masraflarıma, vergilerimize...

Kutsi Tecer, dayanamayıp adamın sözünü kesti :

— Evet ama, daha iki gün evvel bütün vergilerinizi bana ödetmiştiniz ya!..

Malenkov yine sahnede!.. (Gazetelerden)

FARK YOK

İstanbul Ekspres gazetesi, güzellik müsabakası tertip etti. Gazetenin spor muharriri, Ali Oraloğlu, Osman Karaca'ya sordu:

— Yahu, aklım ermiyor, hiç güzellik müsabakayla anlaşılır mı? Hem böyle bir müsabakada jüri üyesi olarak nasıl rey verile bilir? Ne mânasız şey...

Osman Karaca, Ali Oraloğlu'na durumu izah eti:

— Bir güzellik müsabasiyle meselâ bir tenis maçı arasında hiç fark yoktur ki Aliciğim? Teniste boyuna sağdan sola, soldan sağa bakarsın, güzellik müsabakasında da boyuna aşağıdan yukarı, yukarıdan aşağı...

GARAJ

Zengin delikanlı, Ayfer'e kur yapıyordu. Ayfer'se başkasını seviyordu. Delikanlı kızı otomobiline aldı. Lâkin Ayfer:

— Ahbapça gidiyoruz ha... dedi. Flört etmeğe kalkmayın. İş yok... Nereye gideceğiz şimdi?

Delikanlı hiç düşünmeden cevabı bastırdı:

— Garaja, tabii...

Sosyeteden fısıltılar

Prömiyer!..

KÜÇÜK Sahne, geçen perşembe gecesi perdesini yeni bir piyese daha açtı.

Sinemaların, konserlerin, tiyatroların ilk gecesinde daima iki sahne vardır: Seyredenlerin ve seyredilenlerin sahnesi!

Seyredenlerin, o gece, biraz da, hattâ bir çok da seyredilmeğe geldiğine inanınız: Şapkalar, küpeler, plâklar, elbiseler - eh, başla mışken tepeden tırnağa kadar inelim - çoraplar,, iskarpinler, tiyatro salonunu bir moda defilesine çevirir...

Ama, tuhaf değil mi, bu tüyleri, tülleri, ipekleri hiçe saymak da galiba yeni bir moda. İşte, doktor Cihat, güzel eşi boncukla, güreş şampiyonasına gelir gibi geldi: Bayanın ağzında çiklet, bayın sırtında - memelerini taşıran - bir süveterle bir spor ceket... Maşşallah, Cihadcığım bu yaz Anadolu kulübünün bistinde ağır siklete çıkacak galiba

Ön sıralardan birinde terzi Nedret - Fikret Adil düettosu hafif fısıltılarla sık sık devam etti.

Profesör, şair, estet, üstad Ahmet Hamdi Tanpınar, bu gece zerde saçlı bir bayanla beraber... Hanım ecanip olacak!.. Evet, evet, Eyuboğlu'nun refikası imiş!.. Hayır, hayır, trafik müdürü Orhan Eyüboğlunun değil... Hayır, hayır, Bedri Rahmi Eyüboğlunun da değil... Evet, evet, Sabahattin Rahmi Eyüboğlunun... Meşhur Sabahattin Rahmi Eyüboğlunun... Hani aruz bilmediği için Haşimin bir mısraında kelimeye yer değiştirince:

— Eyvah, vezin bozuldu

Diyeceğine:

— Eyvah, şiir bozuldu!

Diye hayıflanan meşhur profesör Eyüboğlunun!

Ötede, Fenerbahçenin emekli açığı, Diş Doktoru Bedri Gürsoy, yine tek başına... Yazıklar olsun şu Kadıköyün güzel kızlarına. Bu genç konservesini bir türlü yalnızlıktan kurtaramadılar!

Şey... Genç konservesi dedim de aklıma geldi: Bu gece bizim sarışın bomba yok!.. Ne yapsın kadıncağız? Uyku bastırdı mı deniz peltesine dönüyor. İyi etmiş de gelmemiş!

Bakın, şu dedikodu ne tatlı şey.. Seyircilere anlatalım derken sahneyi unuttum...

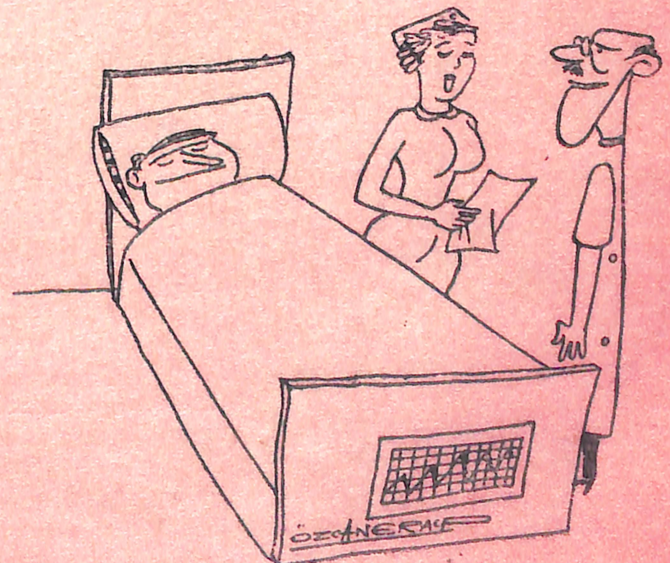
Efendim, ahlı oflu, çığlıklı hıçkırıklı temsilden hâtırımda kalan bir tek güzel hareket var: Uğur Boran'ın:

— Tuh!..

Diye Sadri'nin suratına tükürüşü!,

Bir daha inandım: Küçük rol yoktur, küçük aktör vardır!

Göz-Kulak

— Ateşi 39, nabzı 90, tansiyonu 80, apartımanı 3, dükkânı 5, bankada da 50.000 lirası var!.. (Özcan Eralp)

Bir kere olsun tam olsun !

REBEKA, flört nedir, erkek arkadaş nedir, bunları öğrenmeden, daha on altı yaşındayken evlendi. Kocası Moiz, kırk beş gösterirdi ama, ellisini de geçmişti. Rebeka hayatından, kocasından çok memnundu. Moiz, hem zengin, hem de çok kibar bir adamdı. Akşam eve gelince, kapıdan girerken bir kere karısını öper, merdivenlerde bir kere daha sarılır öper, odaya girince bir daha... Yemekten sonra:

— Rebeka!... diye seslenirdi, bu yun keyfim yerinde... Yel sana bir daha opeyim!...

Rebekacık, karı - koca hayatının bu öpüşmelerden ibaret olduğunu sanıyordu. Bir gün, kadınlar arasında konuşurlarken, Rebeka da kocasının kendisini her gece altı, yedi defa öptüğünü söylemişti. Bu lâf kulaktan kulağa yayıldı.

Rebekanın acıklı durumu Yasef'in de kulağına gitmişti. Yasef yirmi iki yaşlarında, sporcu ce Moz'lern evne msafr gtmş M' bir gençti. Yasef'in ailesi bir gelmişlerdi. Kurt gözü gibi gözleri, fıldır fıldır dönen Yasef, bir ara, odalardan birinde Rebeka'yı yalnız başına yakalamağa muvaffak oldu. Genç kadının gık demesine meydan vermeden beline sarıldı.

Bu hâdisenin üstünden üç gün geçmişti. Bir akşam yine Moiz işinden dönünce. karısını kapıda öptü. Merdiven başında öptü. Yemekten sonra da·

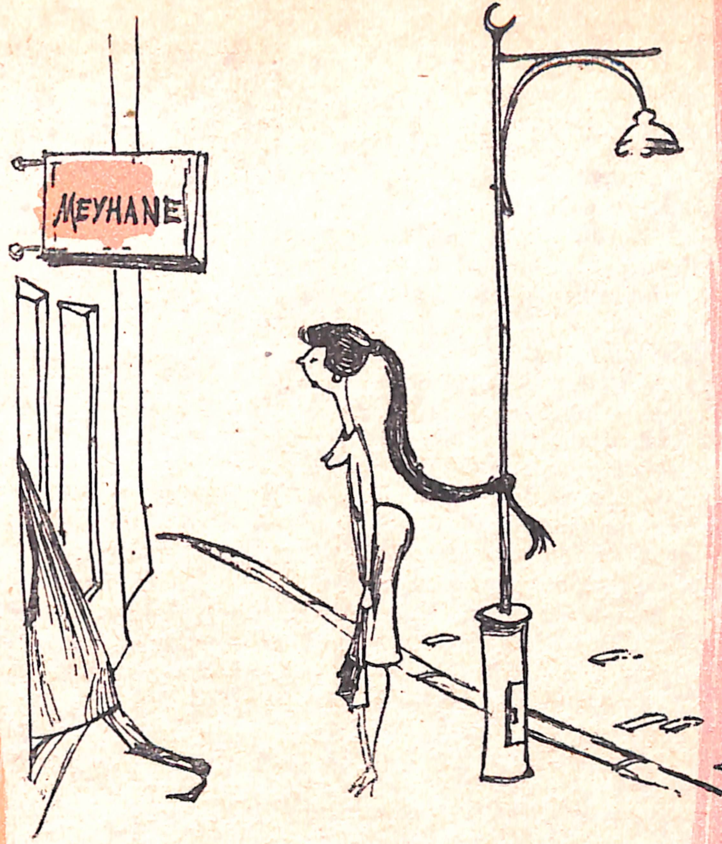
— Rebeka, dedi, bu yun işler yolunda yitti... Keyfim yerinde... Bu yece seni tam sikiz tefa opeceyim!..

Rebeka:

— Ayda beeel... Diye cevap verdi, bir tefa op, ama Yasef yibi op!...

YAZISIZ..

YAZISIZ..

(Nehar Tüblek)

Kadın ve Aşka dair kocaman laflar

Otuzundan sonra kadın «İlk aşkım sensin!» dedi mi, bu «çivi çiviyi söker» demektir.

★

Sofradan yarı aç, yataktan yarı tok kalkmalı!

★

Bekârken, karınız, yahut kocanız için Allaha, «beni aldatmasın!» diye yalvarmayın. Olacak duaya âmin demek istiyorsanız:

— Allahım, bana bir şey duyurma!..

Diye yalvarın.

Bir Ramazan

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Hikâyesi :

iftar Topu

O zamanın bir çok ekâbiri gibi Kadıasker Abdüssemih efendinin iftarı da herkese açıktı. Selâmlığa, ricalden bekçiye, sakaya varıncaya kadar mahallenin her sınıf halkı gelir ve misafirler derecelerine göre, ya efendinin, yahut ağaların sofrasına kabul edilirdi. Haremde de hanımlarla kalfalara mahsus böyle iki sofra bulunurdu. Abdüssemih efendinin konağı Ramazanda iftarlıklarınki tenevvüile meşhur olmuştu. Hele efendinin sinisi türlü türlü, zeytin peynir, reçel, turşu, salata, havyar tabaklariyle bir sergi manzarası alırdı. Sofranın her tarafına serpiştirilen bu güzel şeyler efendi nin önünde bir küme teşkil eder ve o her akşam bunların arasından vekilharcın hazırladığı nadide bir tatlı veya meyve ile orucu bozardı.

Midesi ve zevki için servetini avuç avuç harcamaktan çekinmeyen Kadıasker efendi Ramazan olunca mutfağının yemekleri ve şehrin en nefis çerezlerile iktifa etmez, kilerine, kendi tâbiriyle, Arabistanın helviyatına, Hindistanın baharatına ve frengistanın turşularına varıncıya kadar en leziz şeyleri doldururdu.

O gün topa beş dakika kala Abdüssemih efendi mutadı veçhile, tilâvetini ikmal ederek gözlüğünü mahfazasına yerleştirdi. Elinde kehribar tesbihi, dudakları kıpır dayarak odasından çıktı. Koca konağın içinde çıt yoktu. Herkes sofraların başında iftar duası okuyarak top sesine muntazırdılar. Konak İstanbulun ücra bir köşesinde olduğundan top ve ezan sesi kolay duyulmazdı. İftar zamanlarında herkesin kulağı kirişte bulunur ve topun atıldığını ilk haber veren âdeta hilâli görmüş kadar ehemmiyet kazanırdı.

Abdüssemih efendi sofra odasına inmek için ağır ağır selâmlık dairesine doğru ilerlerken vekilharcın bu akşam için hazırladığı iftarlığı düşünüyordu. Selâmlığa geçeceği sırada mabeyn odasının loşluğu içinde yanından nahif bir gölgesinin silinir gibi olduğunu farkederek sordu:

— Kimsin sen?

— Şayan-ı dil, efem..

— Gel bakayım... Sen ne zamandanberi konaktasın?

— Bir ay oldu ,efem...

— Hele bak köftehora. Ben dikkat etmemiştim!

Şayan-ı dil, yirmi yaşında bir salkım üzüm yibi kütür kütür bir taze idi. Rind, şakacı bir adam olan Abdüssemih efendi gülerek tekrar sordu:

— Kız bunlar ayva tatlısı mı, ananas mı?

— Bilmem, efem...

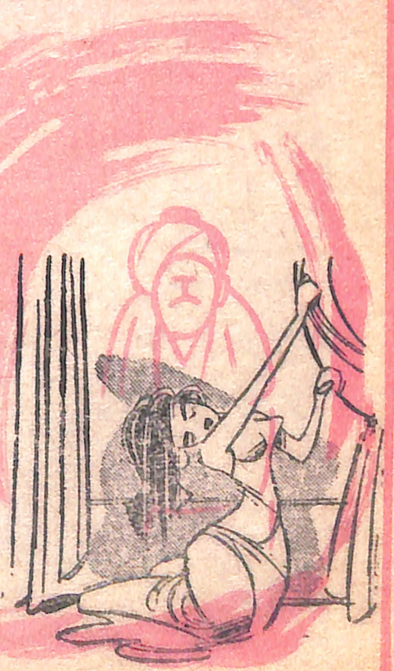
— Ya bunlar kiraz reçeli mi?

— Bilmem efem...

— Bak hele elmasiyeye...

Derken Kadıasker efendi bu na dide iftarlığa dayanamadı. Fakat narin kanape muazzam vücuduna tahammül edemediğinden aşağıda yemek adalarındaki halk, iftar topunun böyle mutadın hilâfında konağı sarsmasına şaşarak oruçlarını bozdular.

Kıvılcım
(İbrahim Alâettin)

KANLI AŞK

COJUELO Santos Manuel Dios, Prado'ya bakan penceresinden alev li eylül akşamını gözlerini kırpıştırıp güneşe bakarak süzdü. Karısı Manuelita, onu aldatıyordu. Kanını alev alev tutuşturan bu ihtiras, kadını Cojuelo Santos Manuel Dios'tan uzaklaştırmaktaydı. gün den güne.

Manuelita, bütün İspanyol kadınları gibi korkaktı: erke ğinden korkardı. Lâkin o felsefe tahsil etmişti. Evlendiği için Madrit üniversitesini yarıyolda bırakarak gelmiş, kocasının bu tahta merdivenleri dışarda olan kenar mahalle evine yerleşmişti. Çünkü o, eski ve asil bir ailenin kızıydı. Asil aile kızları, kocalariyle oturur, yeni bir âşık bulunca kocalarını yeni sevgililerine meşru bir şekilde öldürterek onunla evlenirler. Kadının asilliği derecesinde, yeni kocasının istikbali eskisine benzer.

Cojuelo Santos Manuel Dios, karısının ilk kocasıydı. En imtiyazlı, ayni zamanda da istikbali en belirli olan koca. Ve şimdi. Manuelita'nın sık sık eve aldığından emin olduğu Don Diablo de Cavarno ise, otuz sekiz yaşında, dört koca öldürmüş, son karısının sevgilisini de öldürdükten sonra onu kovmuş bir kabadayıydı. Ama, Manuelita'ya dayanamamıştı. Çünkü saf kan İspanyoldu o da; gerçekten güzel kadın görünce dayanamazdı.

Cojuelo Santos Manuel Dios, süratle evden çıktı. Don Cacarno'yu nerede bulacağını biliyordu· muhakkak şu saatte Beyaz Tavşan kabaresinde porto içmekle meşguldü. Yine muhakkak ki, Caue lo eve dönmeden önce, karını ziyaret etmişti.

Adam, saltasının içindeki gizli cepte, uzun bıçağını yoklayarak kabareden içeri girdi: akıllı insandı o. Bir şeyi düşünür de kestirirse, o şey, muhakkak düşünüp kestirdiği gibi olurdu.

Santos Dios, doğru gitti, rakibinin masasına oturdu:

YAZISIZ!..

(Fransız)

— Bueno!.. dedi.Öteki de: «İyilikler!» cevabını verdi.

Santos Dios, saltasından bıçağını çıkardığı gibi masanın üstüne sapladı. Onları görenler birdenbire sustular. İşte diyorlardı içlerinden, şimdi kanlı bir aşk kavgası başlıyacak. Don Cavarno pantalonunun paçasından bir çift kulaklı çekti, masaya sapladı. Ondan sonra, gitar çalan adama seslendi:

— Çal en ateşli Rosalindanı...

Gitarlar inledi. Kadehler boşaldı. Birdenbire ışıklar söndü. Meydanda genç ve kıvrak bir kız göründü. Don Cavarno:

— Nasıl buldun Don Santos? diye sordu. Karından güzel değil mi?

— Güzel değil, ama daha ateşli...

Kız, ince belini kıvırarak, kollarını başının üzerinde dalgalandırarak, bıçaklı masanın önünde iki erkeği deli edecekmiş gibi bir ihtirasla oynamağa başlamıştı. Santos Dios, evli olduğunu unutmuştu bile. Kızı gözleriyle yiyordu âdeta. Birden, onu bileğinden yakaladı, çekti kendine, kucağına oturttu. Herkesin alkışları arasında, kan kırmızı dudaklarından uzun uzun öptü. Don Cavarno:

— Ne yapıyorsun Santos? diye bağırdı. Bu kız benim nişanlımdır!

Öteki soğuk kanlılıkla cevap verdi:

— Memnun oldum öyleyse... Ödeştik sayılır!

İkisi de beyaz dişlerini göstererek erkek kahkahalarla güldüler. Nerde o eski İspanyol kanı? Aşk için iki erkek neden bir birini delik deşik edecekmiş? Porto bardakları havaya kalktı. Boşaldı, doldu, boşaldı.

Kız hep, Santos Dios'un kucağındaydı. Lâkin birdenbire kabarenin kapısında Manuela belirdi. Onun görünüşü, vaziyeti birdenbire değiştirdi. Santos'un kucağındaki kız hemen yere indi, masanın üstündeki bıçakları çekti aldı. Birini Manuela'ya fırlattı. Onun etrafında dönmeğe başladı. Kabaredeki turistler arasında, kadınlar çığlık çığlığa bağrışmağa başladılar. Bunun üzerine, iki erkek, Santos'la Cavarno, kadınların arasına atıldı. Onları bellerinden yakalayıp dudaklarından öperek, bıçaklarını kullanmasına mâni oldular. Don Cavarno:

— Bu dakikadan itibaren, dedi, Manuela'ya sahibim. Don Santos'un bir diyeceği varsa, desin!

Santos Dios da bağırdı:

— Sevgilin benimdir, karımı sana bırakıyorum. Bir diyeceğin varsa söyle!

Masalarından ayrıldılar. Başka başka masalara gittiler. Yalnız, çiftler değişmişti şimdi.

Vakit gece yarısını geçiyordu. Kabarede kimse kalmamıştı. Müessesenin sahibi, onları kendi masalarına çağırdı:

— Olmuyor Santos, olmuyor Cavarno! diye çıkıştı. Sizler İspanyol kanını, kanlı aşkı lekeliyorsunuz. Bu ne beceriksizlik canım? Süs için mi besliyoruz sizi? Birbirinize düşmanca baktığınız zaman gözlerinizde şimşekler çakmalı! Gitgide turistler kabaremizden ayaklarını kesiyorlar. Ah, acemi aktörler, beni mahvedeceksiniz siz. Eğer yarın akşam da, bu kadar soğuk yaparsanız vazifenizi, size yol verip başkalarını angaje etmeğe mecbur kalacağım!...

— *Ramon de FERRARO* —

Millî takımımızın belkemiği GANİ

GECEYARISINDAN sonra saat üç vardı. Kıymetli futbolcumuz, sallanana sallana İstiklâl caddesinde gidiyordu. Eski Çiçekçi Sokağına saptı. Ben de arkasından gittim. Kıymetli futbolcumuz, kaldırım taşları üstüne atılmış boş bir cigara paketine müthiş bir şut çekti. Fakat ıskaladığından, yumuşak yerinin üstüne taşlara oturdu. Kolundan tutup kaldırdım.

— Nerden böyle Gani?...

dedim. «Bana ağabey der.» — Bu mısra Eşref Şefik'indir. —

— Bardan geliyorum Ağabey!..

dedi.

— Nereye gidiyorsun?..

— Bu gece Nazan'a gideceğim?..

— Bu kafayla kapıyı bulabilecek misin?

— Açık kapıdır, nasıl olsa bulurum.

Bu Nazan da eski sporcularımızdandır. Formunda takım olursa evine alır, arkadaşlık eder. Kaç defa sahalarımızda bayrak yarışında koşacak takım, bayrağı kaybetmiş, Nazan hemen sporculara bayrak yerine külotunu vermeğe kalkmıştı. Ama dalgın kız olduğu için, o da külotunu hep evde unuturdu, sutyenini verirdi. Ne zaman bizim takım onun sutyeni ile bayrak koşusuna girse, ya yarışı sondan birinci bitirirdi, ya da çocukların yarı yolda nefesleri kesilirdi.

Kotra yarışlarında da kazanan kotranın, Nazanın külotunu bayrak direğine geçirmesi âdet olmuştu. Annesi gayet iyi motor kullanırdı.

— Tam sırası Gani, dedim, seninle bir röportaj yapayım!..

— Yap Ağabey!.. dedi.

— Nerde doğdun?

— Hastahanede.

— Onu demek istemiyorum, dünyaya geldiğin yer?

— Çukurbostan...

— Yetiştiğin yer?

— Langa...

— Spora ne zaman başladın?..

— Ben spora koşuyla başladım. Mahallenin çocukları toplanır, Bayram Ağanın bostanından ayva, erik çalardık. Arnavut bizi görünce kovalar, biz de tabanları yağlardık. Sür'at, mukavemet, kır koşusu, manialı koşuya böyle başladım.

— Kısaca hayatını anlatır mısın?

— Ortanın birine kadar okudum. Mektebe gidiyorum diye evden çıkar yangın yerlerinde arkadaşlarla top oynardık. Kundaralarımın burnu, her akşam dişleri meydanda hırlayan çoban köpeğinin ağzı gibi açılırdı. Babam papuç parası vermekten bıktığı için, her akşam sırtımda bir baston, bir sopa kırardı. Nur içinde yatsın, ben babamın sopaları sâyesinde sahalarda muvaffak oldum. Eğer beni dayağa dayanıklı alıştırmasaydı, on sene sahalarda dayanabilir miydim?..

Babam aldığı maaşla bana papuç yetiştiremiyeceğini anlayınca ölmeği tercih etti.

— İlk kulübünüz?

— İlk kulübüm «Langa Genç lik Spor» dur. O zaman on dört yaşındaydım. Yaşım küçük diye oynatmıyorlardı. Sonra Futbol Federasyonu Başkanı «yaşını büyültün!» diye akıl verdi. İki yalancı şahitle yaşımı büyülttüler, lisans aldım. Sonra üç yüz lira aylıkla bir iş buldular ama, ne işi olduğunu pek bilmiyorum. Para az geldi. Başka kulübe geçtim. Bir bankaya koydulardı. Aydan aya gider paramı alırdım. Sonra oradan «Bayram Paşa» kulübüne transfer oldum.

— Kaç defa millî oldun?

— Kırk sekiz... Fransızlar beni, 40 bin liraya satın aldılar. Sonra İtalyanlar 50 bin verdi, orada oynadım. Sonra kimse para vermeyince, ben de vatan hasretine dayanamadım, memleketime döndüm.

— Futbol dışında ne iş yaparsınız?

— Nazan'a giderim, Suzan'a giderim. Kahveye çıkarım, arkadaşlarla oyun oynarız. Geceleri bardayım. Boş vaktim kalırsa futbol da oynarım.

— Çocuğunuz var mı?

— Hiç evlenmedim. Şükran, Sabahat, Belma, «bu çocuklar senden» diyorlar ama, onlara pek inanılmaz.

— İlk şöhretinizi ne zaman yapmıştınız?

— «Kalamış» takımı bekinin bacağını kırmıştım... O zaman...

— Futbolda tatlı, acı hâtıralarınız?

— Bir defa hiç unutmam, hakemin donunu başına geçirmiştim. Bu spor hayatımın en tatlı hâtırasıdır. Bir defa da bütün seyirciler bir olup beni dövmüşlerdi. Altı ay hastahanede yattım...

— Genç sporculara neler tavsiye edersiniz?

— Her şeyden evvel muntazam bir hayat.

Ben spordaki muvafakiyetimi intizamıma borçluyum. Muntazam bir hayatım vardır. Her gece taş çatlasa bir şişe içerim. Hiç sekmez. Gece yarısına kadar mutlaka barlarda, pavyonlarda eğlenirim. Uykum çok muntazamdır; üçte dörtte yatar, her sabah erkenden, öğleden sonra uyanırım.

Nazan'ın apartımanına gelmiştik. Nazan, futbol yıldızımızı:

— Nerdesin ulan?..

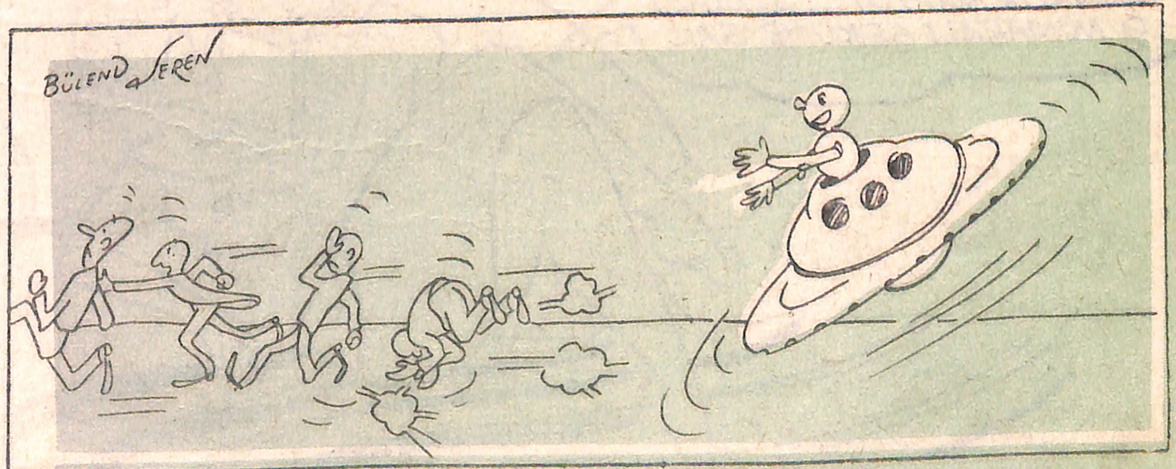
diye muhabbetle karşıladı. Ben de ayrıldım.

Frikik

YAZISIZ..

(Güner)

— Ne kaçıyorsunuz, ben insan değilim!..

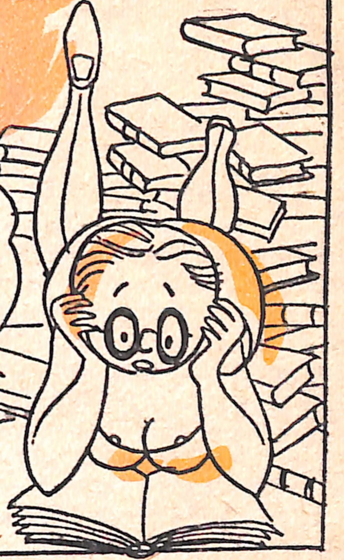
(Bülent Seren)

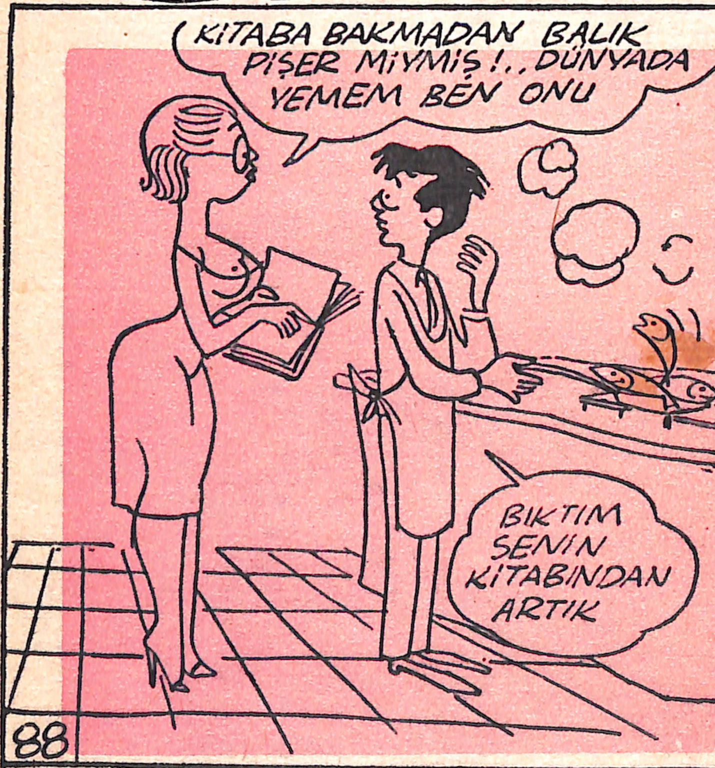
Bekârlık Sultanlıktır

ANLATAN : SALIH TEKCAN

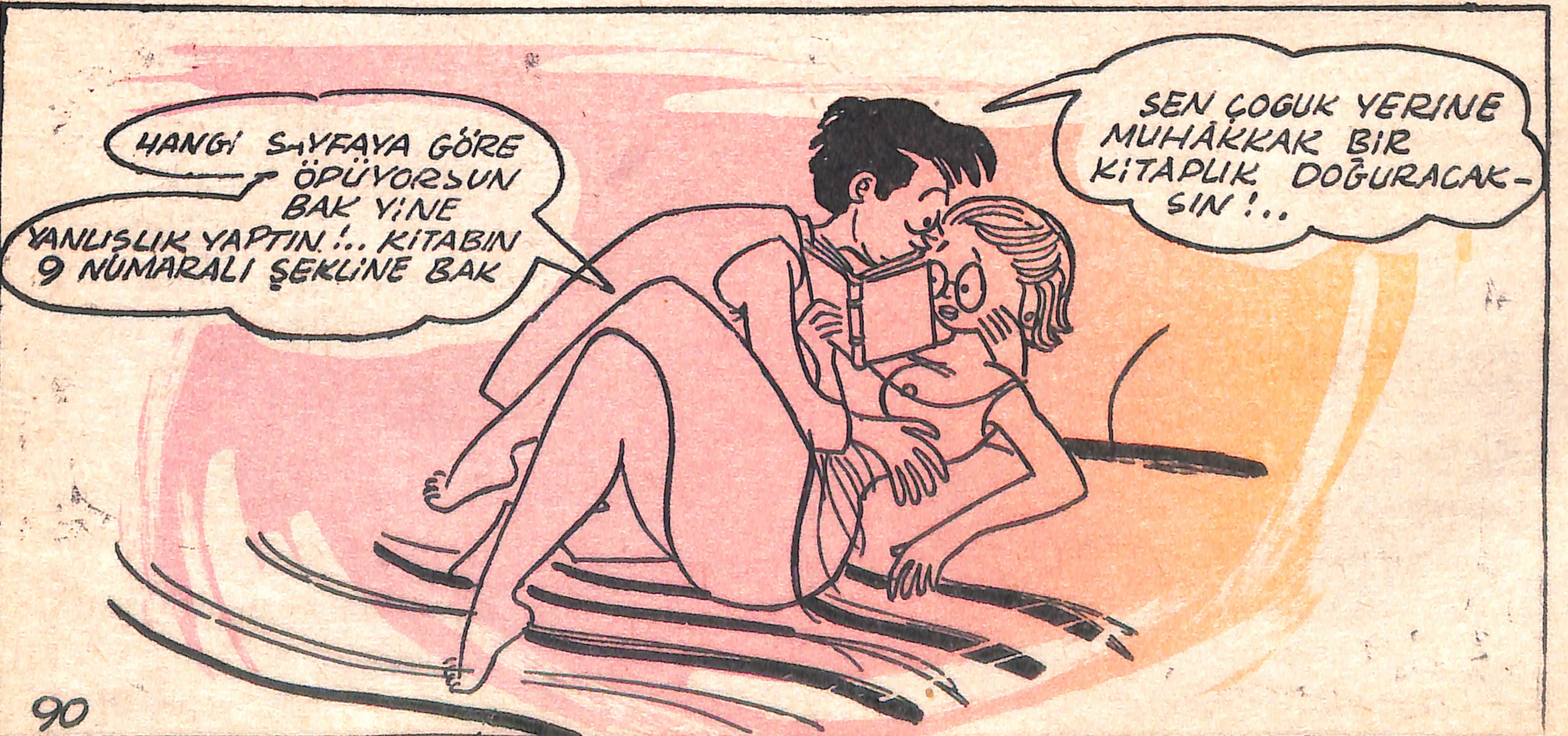
ÇİZEN : YALÇIN ÇETİN

(Devamı var)

Kadın Olan Erkeğin Hatıraları

Yazan: İllâllah şerrinden

— 48 —

— Artık eve gideyim!.. dedim.
Hayri bey:
— Pekâlâ!..
Diye yerinden kalktı.
— Ben yalnız giderim, siz beni arabaya bindirin şuradan...
Hayri beyle bardan çıktık. Beni arabaya bindirirken:
— Yarın beklerim...
Diyordu.
Ertesi gün öğleden sonra uyanabildim. Bütün gece rüyamda Huriciğimi görmüş, onunla uğraşmıştım. Gerçek hayatta kadın olduğum halde, rüyalarımda bir türlü kadın olmuyor, eski erkeklik halimde rüyalar görüyordum. Huriye ile her zaman olduğu gibi kavga etmiştik. Sonra yine barışmış ve sevişmiştik. En tatlı sevişmelerimiz, hep böyle kavgadan sonra olanlardı.
Yatağın içinde gerine gerine düşünüyordum. Ben Huri beyi nasıl, nerede bulacaktım? Yavaş yavaş, artık onu bulmaktan ümidimi kesiyordum. Son ümidim onu barlarda bulmaktı. Onun için, Alisin söylediği gibi, artık bar kadını olacaktım. Akşam üzeri, Alis'in evine gittim.
Alis beni eski bir dost gibi karşıladı.
— Patrona söyledim, bu gece seni görecek, hemen işe başlayacaksın!.. dedi.
— Teşekkür ederim.
— Tuvaletin var mı?
— Var.
Yüzümü kızartıp sordum:
— Ne verecekler acaba Aliscim.
Alis, bana tıpkı öğrencisine ders veren hoca gibi:
— Bak şekerim dedi, barlarda kazanç hiç belli olmaz. Gün olur ayı besler, ay olur yılı besler..
— Yani, nasıl?.
— Dinle beni şekerim... Bir defa iş olsun olmasın, her gece yirmi lira yevmiyeni alırsın... Piyasada artist ajanları vardır. Benim gibi kırk yıllık ustalar, doğrusu övünmek için söylemiyorum ama, her zaman bulunmaz. Artist ajanları vasıtasile bar sahipleri arar bulur, başka barlardan kadın ayartırlar. Ben her gece otuz lira yevmiye alırım. Ama yeni bara düşen bir kadın hadi alsa alsa on,, on beş alır..
Bar kadını deyip geçme... Yavaş yavaş öğreneceksin bu işi... Sonra konsomasyondan da yüzdeni alırsın... Artık o sana, senin ustalığına kalmış bir iş. Koca bara, bütün gece bir tek müşteri bile gelse ben onu, ne yapar ne eder yolarım. En azından elli lira yüz de almadan bardan çıkmam...
— Nasıl yaparsın bunu?
— Dur, yavaş yavaş, hepsini anlatacağım... Acele etme, aklın karışır. Ondan sonra... bir de bakarsın, limana Amerikan gemisi gelmiş... O zaman işin iş... Amerikan bahriyelileri geldi mi, o gece beş yüze, bine para demezsin. İngilizce biliyor musun?
— Hayır!
— Bak bu lâzım. Ben sana öğretirim.
— Bu yaştan sonra mı?
— A, çok kolay. Şimdi bile öğrenirsin... Ay lav yu. seni seviyorum demek. Yu ar olveys in may hart, her zaman kalbimdesin demek... Helo velkam, hoş geldin demek. Ay beg yu, rica ederim. İşte bukadar. Bunları söyledikten sonra, adama bakarsın...

(Devamı var)

Nat Pinkerton ★ Şarlok Holmes ★ Mayk Hammer ★ Dedektif Nik İstanbulda.

Beş polis hafiyesi

Kocalarını aldatan kadınların peşinde!
Pek yakında AKBABA'da.

TERCÜMAN

Halkın ve hakikatin gazetesi olarak pek yakında çıkıyor!

Tercüman, size tercüman olacak!

Büyük Sabah gazetesini sabırsızlıkla bekleyiniz.

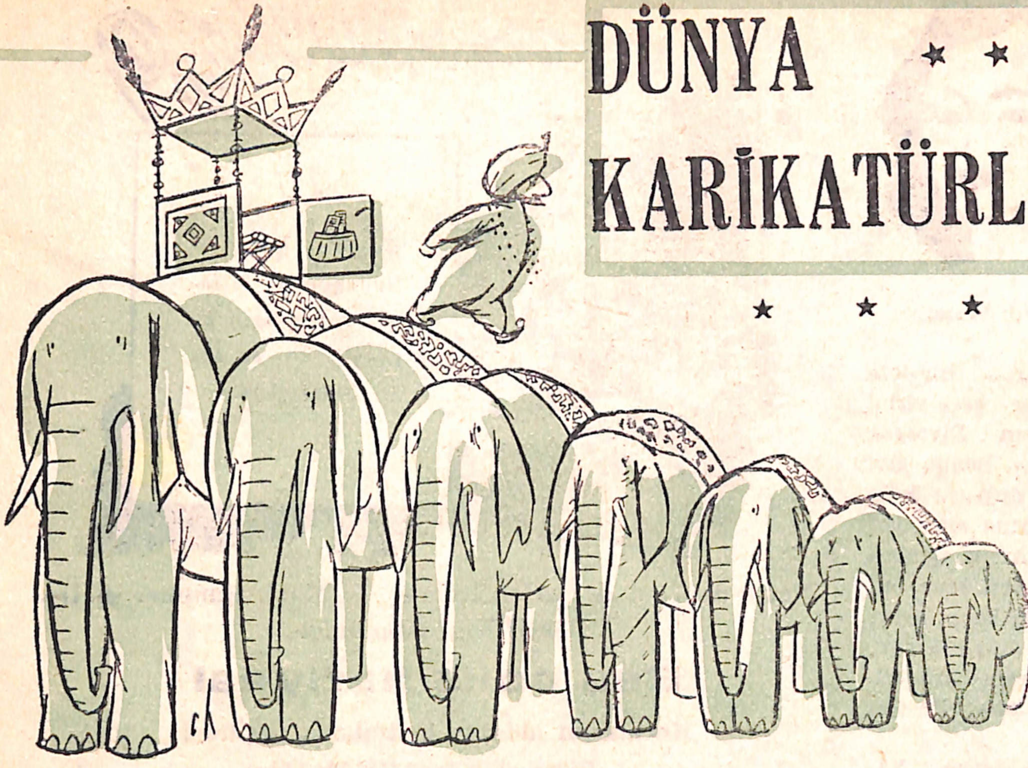
Denizcilik Bankası T.A.O.

DENİZYOLLARI

Gemilerle seyahat bir zevktir
Amerikaya Türk parasile muntazam seferler
Denizyolları
Sürat, Emniyet, Konfor demektir

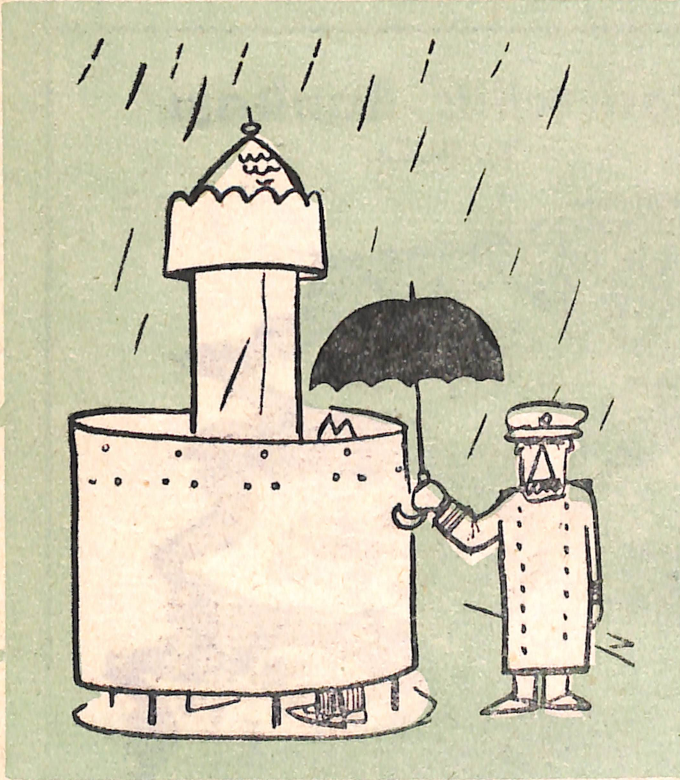
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

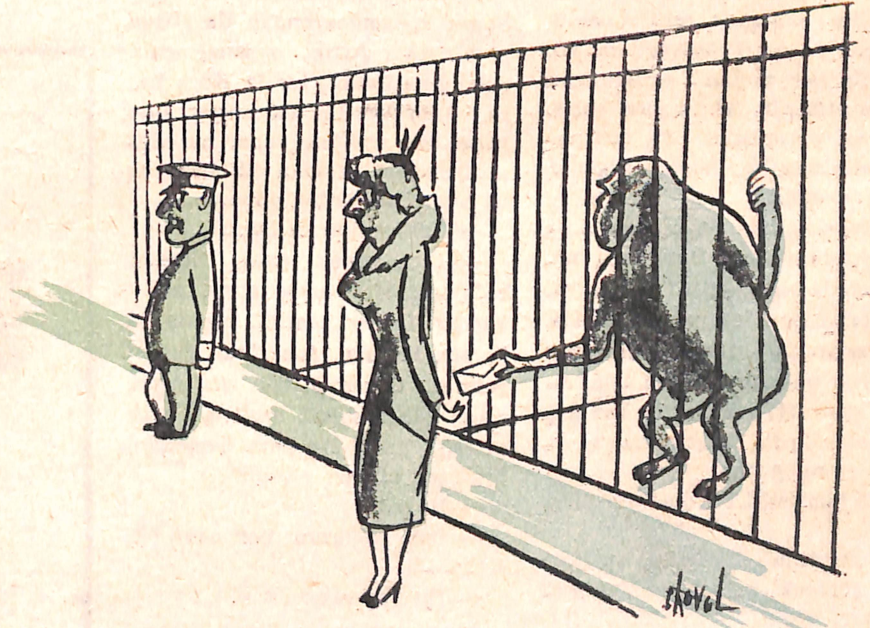
YAZISIZ!.. (Fransız)

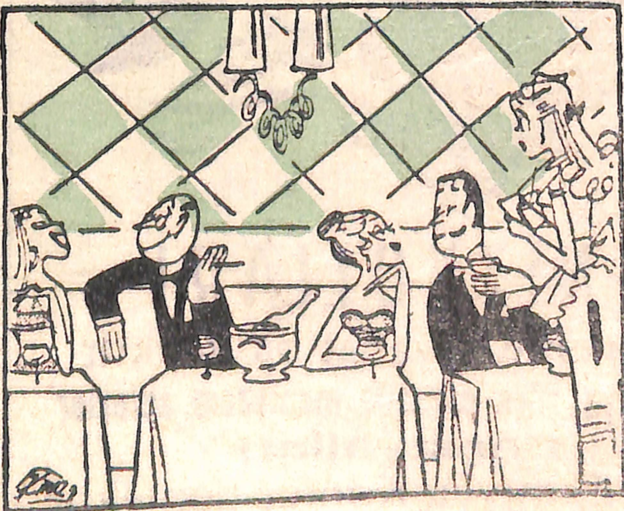
YAZISIZ!.. (Fransız)

YAZISIZ!.. (Fransız)

YAZISIZ!.. (Fransız)

Garson — Hesapları kime yazayım?.. (Fransız)

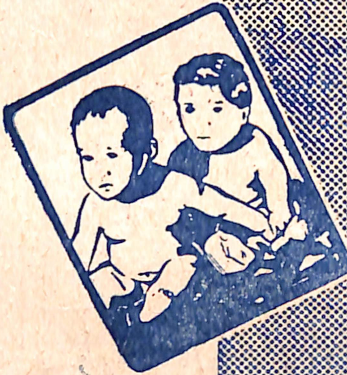

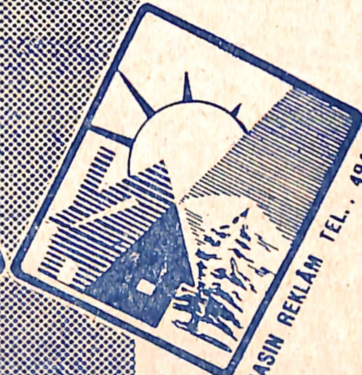
YAZISIZ!.. (Fransız)

20 SENEDEN BERİ

BASIN REKLAM TEL. 49450

ÇATLAK, YANIK, SİVİLCE, YARA, ÇIBAN
KAR ve GÜNEŞ YAKMALARINA KARŞI!.

DERMOJEN

TASARRUF MEVZUUNDA YENİLİK

Ayda 100 lira yatıran her 250 kişiden 1 kişiye hayatı boyunca ayda 600 lira irat veya peşin olarak 50.000 lira

Not; İratlı Küçük Cari Hesaplar hakkında mufassal izahatı havi broşürlerimiz, bütün Şube, Ajans ve Bürolarımızda emirlerinize âmadedir.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-115

T. C.
Ziraat Bankası

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları
1955 ikramiye tutarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri ve Ziraat aletleri bulunmaktadır.

İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Milânoda toplanan ressamlar, Gina Lollobrigida'nin en güzel yerlerini belirten tablolar yaptılar!...

— İtalyan karikatürü —